

KIỆT TÁC

Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện giờ này. Trong lúc chúng ta cúi đầu và cúi cả lòng mình trước Chúa, tôi—tôi muốn biết ở đây bao nhiêu người có nhu cầu muốn được Chúa nhớ đến, bằng cách giơ tay lên? Bây giờ, cứ giữ nhu cầu của mình trong lòng anh chị em lúc này khi chúng ta cầu nguyện.

² Lạy Chúa Jêsus, Ngài là—là Nguồn, Nguồn Sống vô tận, chảy qua chúng con ngày hôm nay, Chúa ôi, xin tẩy sạch khỏi chúng con mọi sự vô tín và mọi tội lỗi, hầu cho chúng con có thể đứng trước sự Hiện diện của Chúa giờ này, biết rằng có nhu cầu giữa chúng con, chúng con biết mình là những tội nhân và không—không xứng đáng nhận bất cứ ơn phước nào. Nhưng rồi khi chúng con nghĩ về Ngài Đấng đã đến và cất tội lỗi chúng con đi! Thế thì, khi Huyết Ngài đã đổ ra tại đó, không phải—không phải chúng con ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, mà chính là Ngài. Đó chỉ là tiếng của chúng con qua Huyết Ngài. Huyết Ngài đang nói. Ôi Chúa, thế thì xin tẩy sạch mọi tội lỗi và sự vô tín khỏi lòng chúng con.

³ Xin ban cho chúng con những ao ước của lòng, vì chúng con thật sự có lòng ham muốn hầu việc Ngài. Trong những tình trạng yếu đuối và bệnh tật này, và những việc thuộc về thế gian áp đặt lên chúng con, đôi khi lại khiến chúng con hoàn thiện hơn; chúng con đã được nói cho biết điều đó. Rồi Ngài đã phán, “Đừng lấy làm lạ khi những thử thách này xảy đến.” Chúng chỉ được xảy ra để làm cho chúng con tốt và hoàn toàn hơn, hầu mang chúng con vào nơi ấy. Những sa mạc vĩ đại về kinh nghiệm này, nơi mà những người công bình được hun đúc thành những thánh đồ, chúng con—chúng con tạ ơn Ngài vì những từng trải này, Chúa ôi. Chúng con không muốn nói là, không khôn ngoan khi muốn làm bất cứ công việc gì trái với ý Ngài. Nhưng chúng con cầu xin, Cha ôi, để trong việc này chúng con sẽ được mang lại gần Ngài hơn.

⁴ Và khi những gánh nặng quá nặng chúng con mang không nổi nữa, thì chúng con giơ tay lên kêu nài với Cha chúng con. Thì

từ trên Trời xin đủ nghe, Chúa ôi.

Xin chữa lành chúng con, làm cho chúng con mạnh khỏe, vì Nước Đức Chúa Trời.

Xin ban phước cho Lời Ngài sáng hôm nay, Chúa ôi. Lời Ngài là Lễ thật.

5 Và chúng con nhóm nhau lại đây giờ này trong ngôi nhà thờ này. Chúng con cầu nguyện cho Anh Neville, và cho Anh Capps, Anh Collins, cùng hết thấy quý vị mục sư truyền đạo còn lại, và—và những ủy viên, chấp sự, và tất cả những tín đồ, và khách lạ trong khuôn viên nhà thờ chúng con. Xin cho đây là ngày mà chúng con sẽ nhớ mãi, bởi vì sự Hiện diện của Ngài.

6 Và chúng con nhóm nhau lại ở đây giờ này dưới sự trông đợi lớn lao sáng nay, Chúa ôi. Thật sự để tâm từng giây từng phút, đã gọi nhau. Chúng con cảm thấy rằng đó là vì một mục đích. Cầu xin mục đích của Ngài được hoàn thành, Chúa ôi. Chúng con trình dâng chính mình cho Ngài, chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

7 Thật trang trọng được ở đây và được nhóm lại trong nhà thờ đầy người này. Tôi hầu như đã không mong đợi có người nào ở đây sáng nay, bởi vì tôi hầu như không biết, chính tôi, tôi sẽ được ở đây.

8 Chúng tôi vừa mới từ Philadelphia trở về. Và vì vậy tôi đi vào, nghĩ rằng tôi sẽ phải đi đến Arizona ngay tức khắc, vì có lẽ tang một người bạn của tôi, Trưởng phi hành đoàn Jim Moseley, một chàng trai tin kính, rất yêu quý mà tôi đã dẫn dắt đến với Đấng Christ cách đây không lâu, ba anh em Jim Moseley. Và một trong ba người đã rơi xuống, trong tai nạn máy bay ngày nọ, và chết ngay tức khắc. Anh đã nằm trong lửa mười tiếng đồng hồ trước khi người ta đến được chỗ anh. Vì thế Lee hai mươi tám tuổi, để lại người vợ hai mươi sáu tuổi, và—và ba đứa con còn nhỏ dại; đứa lớn nhất, lên bảy. Rất buồn. Và họ...Khi họ mang anh vào, thì họ phải chôn anh ngày hôm sau. Vì vậy tôi thật sự...Tôi đã không đến kịp. Và tôi chỉ viết, hay gọi đi bức điện tín, với những gì tôi muốn nói, hay là những điều tôi đã muốn nói tại tang lễ của Anh

Moseley. Một số trong những việc này chúng ta không thể hiểu, tuy nhiên Ngài khiến mọi sự tiến hành thật tốt.

⁹ Chúng ta ở đây hầu việc Chúa, sáng nay, biết rằng—rằng—rằng chúng ta tin Đức Chúa Trời, rằng chúng ta tin rằng Ngài sẽ khiến mọi sự hoàn toàn tốt đẹp. Bất kể nó là gì đi nữa, và nó thực hiện như thế nào, chúng ta biết rằng mọi sự xảy ra vì “ích lợi cho chúng ta.” Ngài đã hứa điều đó. Thật sự phải là cách đó. Đôi khi chúng ta không thể hiểu điều đó, nhiều lúc nó rất phức tạp, nhưng tuy nhiên chúng ta biết rằng đó là Lẽ thật, bởi vì Kinh Thánh nói nó là Lẽ thật. Và Kinh Thánh, đối với chúng ta, là Đức Chúa Trời nói với loài người qua hình thức thư tín.

¹⁰ Vậy thì, chúng ta phải đặt đức tin của mình ở nơi nào đó. Và nếu—nếu tôi hay bất cứ ai trong chúng ta, trong đời sống, đều cố gắng đạt được thành công trong đời và trở nên, người giàu có hàng triệu, gấp nhiều lần, nhưng chúng ta sẽ làm gì với điều đó? Chúng ta phải đi đến cuối con đường, và rồi điều—điều gì tốt đẹp với chúng ta? Hiểu không? Và tiền bạc chỉ là một—một chứng khoán tạm thời, nó là một sự đổi chác, nhưng anh chị em không thể đổi nó để lấy Sự Sống. Duy Đức Chúa Trời mới có Sự Sống.

¹¹ Vì thế chúng—chúng ta nhận thức rằng chúng ta ở đây trong thể phủ định. Và bao lâu mà có phủ định, thì cũng có thể xác định. Không thể có phủ định nếu không có một sự xác định, đấy, bởi vì chính là vì phải có điều có thật rồi mới làm sự phủ nhận. Như bạn đã có một bức ảnh âm bản về một vật nào đó. Phải có một đối tượng ở đâu đó, hay là đập vào, ánh sáng rọi vào ống kính máy ảnh, nếu không sẽ không có một âm—âm bản nào. Vì vậy khi chúng ta thấy cuộc sống chúng ta ở đây là âm bản, và biết rằng có chúng ta ở trong hình ảnh của sự sống nào đó ở nơi nào đó, thì chúng ta biết rằng có một dương bản ở đâu đó mà ánh sáng đã rọi vào, và nó phản chiếu cái gì đó trên đất này. Và chúng ta chỉ là sự phản ánh đó. Đối tượng đích thực ở nơi nào đó. Nếu không phải vậy, thì tôi là kẻ lừa dối tồi tệ nhất trên thế gian này; tôi đã sống cuộc đời vô ích. Nhưng tôi biết, vượt ra ngoài giới hạn cái bóng nghi ngờ, rằng nó thì ở đó. Hiểu không? Đó là lý do chúng ta có mặt ở đây. Hiểu không?

¹² Khi tôi thấy anh chị em đến từ khắp nơi trong nước, để lắng nghe một lát, và đôi khi quá tự tin, thì điều đó làm tôi cảm thấy thật nhỏ bé khi tôi đến một buổi nhóm như thế này; nghĩ rằng tôi biết nhiều người ở đây đã đi lại hàng trăm dặm, chỉ để có mặt ở đây trong ít phút của buổi nhóm, chỉ để được ngồi tại đây.

¹³ Phụ nữ nào đó cứ có ý kiến, ngày nọ đến và nói, “Hãy chỉ cho tôi thấy nơi ông đó đã bước đi, để tôi bước đằng sau ông ấy, trên mặt đất,” nói, “thì tôi sẽ khỏe mạnh.” Vậy thì, người ta tin anh em như thế, và anh em là đại diện của Đấng Christ, thì chúng ta nên làm gì? Chúng ta nên rất thận trọng, bởi vì anh em không chỉ đang hủy diệt chính mình với sự sai trật, mà còn đang hủy diệt những người khác đang đi theo mình nữa.

¹⁴ Vì vậy, tôi biết không có một giáo phái nào hay cái gì chấp nhận bạn. Tôi chỉ có một điều duy nhất là đức tin. Nếu anh chị em tin tôi, thì làm theo những gì tôi nói với anh chị em. Bởi vì, tôi tin Kinh Thánh, đó là Lời của Đức Chúa Trời. Những điều khác đều sai. Tôi chỉ...Ngài là Sự Sống. Ngài là Lời.

¹⁵ Lúc này, tôi biết rằng các bạn...Khi tôi đến đây, tôi giữ các bạn lâu. Tôi cầu nguyện với Đức Chúa Trời, khi tôi cảm thấy thích được đến đây hôm nay. Tôi có quá nhiều cuộc phỏng vấn và những cuộc gọi, vân vân. Tôi phải gặp một số người sáng nay. Và tôi nói, “Ồ, không nghi ngờ gì Anh Neville sẽ mời tôi giảng.” Đó là thứ Sáu. Và tôi đã nói, “Anh Neville có lẽ sẽ mời tôi giảng. Và khi đó, thì tôi cầu nguyện, Đức Chúa Trời...” Trời quá nóng, quá nóng. Và Ngài thật tốt đã ban cho chúng ta một cơn mưa làm tan đi ngay sự nóng nực, và ban cho chúng ta một buổi sáng tốt lành sáng hôm nay. Tôi cầu nguyện hầu cho sự nhân từ Ngài sẽ tuôn đổ trên mỗi người trong hết thấy anh chị em, để anh chị em sẽ nhớ sự có mặt ở đây sáng hôm nay. Nguyên xin ân điển và những phước lành của Ngài ở trên anh chị em!

¹⁶ Tối hôm qua tôi có đến thăm một người bạn bị đau, Anh Bill Dauch. Tôi không thấy ông ở đây sáng nay. Không biết làm sao, tôi không thấy.Ồ, ông cụ đây rồi. Ông ấy...Vâng. Và tôi đã nghĩ, “Một cụ già chín mươi một tuổi, mà vẫn đang xông pha khắp đất—đất nước, băng qua sa mạc, vượt lên trên những núi tuyết và đi trên những con đường trơn trượt. Ông cụ không phải làm

điều đó nữa. Đức Chúa Trời tốt với ông cụ; ông cụ không phải làm thế. Ông có thể ở nhà và có những người đầy tớ quạt cho ông, nếu ông muốn.” Nhưng, điều gì đó đã xảy đến với Bill Dauch, ông cụ được sanh lại. Và khi điều đó xảy ra, điều gì đó đã đến với lòng ông cụ, đó là tất cả cuộc đời còn lại của ông cụ là để dự những buổi nhóm này. Và thế thì nếu tôi là cái loa của Đức Chúa Trời, tôi sẽ lừa dối bạn tôi sao? Thà tôi chết còn hơn. Thế thì hãy để tôi nói với người ấy chính xác những gì của Lễ thật lấy ra từ Kinh Thánh này. Thế thì, đó là Lời của Đức Chúa Trời. Tôi chỉ đang lặp lại những gì Ngài đã phán.

Bây giờ tôi muốn đọc một số lời của Kinh Thánh.

¹⁷ Trước khi chúng ta đọc, tôi muốn nói—nói rằng tôi tin tối nay là buổi tối dự tiệc thánh. Và các bạn là những ai ở địa phương này... Dĩ nhiên, những người khác có thể sẽ về nhà, vì họ phải đi làm. Anh chị em tín hữu địa phương ở đây nhóm lại, nên nhớ, các anh em đồng lao sẽ ban tiệc thánh tối nay.

¹⁸ Bây giờ, tôi đang đợi sự kêu gọi quyết định cho Phi châu. Họ không muốn, sẽ không để tôi vào như một nhà truyền giáo. Vì thế cách duy nhất tôi có thể đi vào, xuống...Tôi sẽ đến Kenya, Uganda, và—và Tanganyika. Và cách duy nhất tôi có thể đi vào... Trước tiên, những giáo hội sẽ không để anh em đi vào, bởi vì họ muốn tôi giảng điều gì đó về mặt *này* và mặt *kia*, ở Phi châu. Và tôi sẽ không đi vào như thế. Tôi sẽ không đủ đạo đức giả để làm điều đó. Vì vậy tôi cũng nói với họ rằng, “Không, thưa ông, tôi sẽ chỉ giảng những gì mà Đức Chúa Trời đặt vào lòng tôi, và chỉ thế thôi.” Hiểu không? Và tôi tin chắc sẽ không phải là những gì mà họ đang cố bảo tôi dạy. Vì vậy, những phép báp-tem ba ngôi, đại loại như thế, và làm ầm ĩ lên với những điều đó. Không.

¹⁹ Nhưng tôi đã được mời đến với một hội đồng lớn, bởi Anh Boze. Anh ấy vừa mới đến gần để thấy ánh sáng ban ngày của những gì mà chúng ta tin. Và do đó tôi được mời đến như tôi sẽ đi sẵn. Nếu họ để tôi vào, giống như đi sẵn...Nếu tôi có thể kiếm một người để nói rằng họ nhận tôi như một người đi sẵn, thì khi tôi vào nơi đó, bác—bác sĩ tòa đại sứ ở đó, là bạn thân của tôi, đến từ Chicago. Và ngay khi tôi vào đó, anh ấy nói, “Ồ, đây là Anh Branham ở trên đây. Chúng ta hãy tổ chức một buổi nhóm.” Cho

nên, sau khi tôi đến ở đó, tòa đại sứ không thể đuổi tôi. Nếu họ... Vì thế họ cố gắng thực hiện nó cho thông suốt. Vậy tôi tin rằng... Nếu là ý Chúa, thì nó sẽ thực hiện theo cách đó. Hiểu không? Việc—việc đó chỉ giao phó cho Ngài. Nếu không, thì tôi sẽ báo cho các bạn biết. Tôi sẽ không...

²⁰ Nếu là ý Chúa, thế thì, tôi muốn nói về Bảy Tiếng Kèn. Và sẽ có một sự hầu việc khoảng tám ngày, và có lẽ, chúng ta sẽ không ở tại đền tạm ở đây. Chúng ta cố gắng kiếm một thánh phòng ở đây.

²¹ Bây giờ tôi không hề nghĩ, về một thánh phòng mới vừa được xây dựng ngay tại đây, nó chính xác là nơi tôi đã thấy Chúa Jêsus lần đầu trong khải tượng. Bây giờ nó được xây, thánh phòng được xây dựng ngay trên cùng chỗ ấy. Tôi đã đi đến ngay tại đó để xem, ngày kia. Khi tôi nhìn và thấy Ngài nhìn về hướng đông, anh em nhớ nghe tôi nói về điều ấy, khi tôi ở ngoài đó cầu nguyện cho cha tôi; lúc tôi là một—một chàng trai, chỉ là thầy giảng trẻ. Đó là nơi tôi đã thấy Ngài. Bước tới, nhìn xem Ngài; Ngài quay đầu sang một bên từ phía tôi. Tôi cứ bước đi, đằng hắng giọng, trong cánh đồng cây đậu chồi. Và tôi cứ nhìn, Ngài không hề quay lại. Rồi tôi đã gọi Danh Ngài, “Chúa Jêsus.” Và Ngài quay lại, giơ đôi tay Ngài ra, và đó là những gì tôi nhớ cho đến khi trời sáng. Và vì vậy tôi lại bước ra khỏi cánh đồng, theo hướng có ánh sáng.

Vậy có lẽ Chúa sẽ cho tôi giảng về những tiếng Kèn ấy ở đó. Bất cứ nơi đâu, xin ý Chúa được nên.

²² Lật ra trong Kinh Thánh giờ này, đến Ê-sai chương năm mươi-...chương 53 của Ê-sai.

Bây giờ, chúng ta tin rằng Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho những nỗ lực yếu đuối của chúng ta khi đến đây với nhau sáng nay. Chúng tôi vừa mới xuống Philadelphia, nơi tôi đã dự một hội nghị của những Thương Gia Tin lành Trọn vẹn, và lắng nghe những bài làm chứng khác nhau của họ và vân vân, ở trên đó.

²³ Rồi, trên đường đi, tôi đã...Billy Paul và tôi, cùng Rebekah và cháu gái của gia đình Collins, bé Betty Collins. Billy là người ngủ rất ngon, và Becky còn ngủ hơn nữa, vì vậy tôi...Betty và tôi trò chuyện. Cô bé ngồi phía sau với Becky, ở ghế sau. Và tôi thấy một điều gì đó, xảy ra trên đường; và, khi ấy, điều gì đó đập vào tôi.

Và Betty, cô bé có ở đây không, cô bé để ý thấy tôi bỏ cuộc nói chuyện giữa chừng và bắt đầu viết xuống điều gì đó. Đó là chỗ tôi có ý tưởng cho bài giảng sáng nay.

²⁴ Bây giờ chúng ta hãy đứng lên tại chỗ. Nếu chúng ta...Bây giờ chúng ta đứng với lòng tôn kính đối với Lời của Đức Chúa Trời, khi tôi đọc Ê-sai chương 53.

Ai tin điều đã rao truyền cho chúng ta? Và cánh tay CHÚA đã được tỏ cho ai?

Để ý, đó là một câu hỏi, bắt đầu.

Người đã lớn lên trước mặt Người như một cái chồi, như cái rễ ra từ...đất khô; Người chẳng có hình dung, chẳng có sự đẹp đẽ; Khi chúng ta thấy Người, không có sự tốt đẹp cho chúng ta ưa thích Người.

Người đã bị người ta khinh dể và chán bỏ; từng trải sự buồn bực,...biết sự đau ốm, bị khinh như kẻ mà người ta che mặt chẳng thèm xem; chúng ta cũng chẳng coi người ra gì.

Thật Người đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn bực của chúng ta; mà chúng ta lại tưởng rằng Người đã bị Đức Chúa Trời đánh và đập, và làm cho khốn khổ.

Nhưng Người đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương; Bởi sự sửa phạt Người chịu chúng ta được bình an, bởi lần roi Người chúng ta được lành bệnh.

Chúng ta thấy đều như chiên đi lạc, ai theo đường nấy; CHÚA đã làm cho tội lỗi của hết thấy chúng ta đều chất trên Người.

Người bị hiếp đáp, nhưng khi...chịu sự khốn khổ, chẳng hề mở miệng. Như chiên con bị dắt đến hàng làm thịt, như chiên câm trước mặt...kẻ hót lông, Người chẳng từng mở miệng.

Bởi sự ức hiếp và xử đoán, nên Người đã bị cất lấy; trong những kẻ đồng thời với Người có ai suy xét rằng Người

đã bị dứt khỏi đất người sống, là vì có tội lỗi dân ta đáng chịu đánh phạt?

Người ta đã đặt mồ Người với những kẻ ác, nhưng khi chết, Người được chôn với kẻ giàu; bởi vì Người chẳng hề làm điều hung dữ, cũng không có sự dối trá trong miệng.

Tuy nhiên CHÚA lấy làm vừa ý mà làm tổn thương Người, khiến...gặp sự đau ốm. Sau khi đã dâng mạng sống Người làm tế chuộc tội, Người sẽ thấy dòng dõi mình; và những ngày Người sẽ thêm dài ra, và ý chỉ CHÚA nhờ tay người được thanh vượng.

Và Người sẽ thấy kết quả của sự khốn khổ linh hồn mình, và lấy làm thỏa mãn: bởi sự thông biết của Người sẽ làm cho nhiều tội tớ...được xưng công bình; vì Người sẽ gánh lấy tội lỗi họ.

Vậy nên Ta sẽ chia phần cho Người đồng với người lớn, và...Người sẽ chia của bắt với những kẻ mạnh, vì Người đã đổ mạng sống mình cho đến chết: và đã bị kể vào hàng kẻ dữ, và Người đã mang lấy tội lỗi nhiều người, và cầu thay cho những kẻ phạm tội.

²⁵ Lạy Cha là Đức Chúa Trời, Lời Ngài là Ngọn Đèn, là Sự Sáng chiếu soi đường của mỗi người tin vào trong sự Hiện diện của Chúa, Nó như chiếc đèn lồng trong tay dẫn đưa chúng con đi. Ngài đã không sấm sủn đủ để cho chúng con sẽ thấy sự cuối cùng từ ban đầu, và, nhưng con bước đi bằng đức tin. Nhưng như một người đi qua một khu rừng tăm tối lúc ban đêm, và đó là thế gian chúng con đang sống; ánh sáng người đó giữ, chỉ đủ cho người đi từng bước. Thế nhưng con đường, dẫn đến phía trước, chỉ bước đi bằng Sự sáng. Và cầu xin Sự Sáng ấy soi sáng trên Lời hôm nay để dẫn chúng con từng bước một đến Nước Đức Chúa Trời. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

Mời ngồi.

²⁶ Chủ đề mà tôi cảm thấy muốn nói với hội chúng hôm nay là: *Kiệt Tác.*

Có thể dường như hơi lạ để lấy một—một phân đoạn Kinh Thánh như thế này, về—về những hình ảnh của một người đầy

thương tích và bị giết đến chết của Kinh Thánh, mà khi Kinh Thánh nói, rằng, “Đầy tớ trọn vẹn này đã bị khốn khổ, và bị thương, và bị khinh dể,” và tuy nhiên lại lấy chủ đề từ đó, như, *Kiệt Tác*. Thì rất lạ. Nhưng tôi...

²⁷ Tâm trí tôi đang suy nghĩ, sáng nay, khi chúng tôi, tôi, làm một cuộc hành trình trở lại, trong vài năm. Tôi đã được mời đến Forest Lawn, ở—ở California, phía trên Los Angeles. Mục đích trước tiên của tôi đến đó là để thăm mộ—mộ của—của Aimee Semple McPherson, người sáng lập ra phong trào Foursquare. Và tôi đi đến ngôi mộ của—của bà ấy. Và mặc dù tôi—tôi khác với người đàn bà ấy, như một mục sư, nhưng, tuy nhiên, trong lòng tôi, vẫn ngưỡng mộ và kính trọng vì—vì những gì bà ấy đã khởi xướng, trong thời—thời đó, và sự bức hại và những điều bà phải trải qua, trong thời gian bà còn sống trên đất này. Và rồi cũng để thăm con trai yêu quý của—của bà, mà là một trong những bạn thân của tôi, Rolf McPherson.

²⁸ Và nhóm mục sư truyền đạo, chúng tôi đã đến đó. Và họ... chúng tôi không có thì giờ đi vào trong—trong...đi vào nơi—nơi người ta hỏa táng, và đặt—tro trong một—một cái hộp nhỏ trên phía bức tường.

²⁹ Và trong đó họ có một vài điều đáng chú ý, như bức tranh Bữa Ăn Tối Cuối Cùng. Nó được chiếu sáng bằng ánh sáng thật sự của mặt trời. Và họ—họ có một cánh cửa chớp để nó cho họ... Khi họ đi vào, nó chiếu sáng; và rồi khi—khi họ bắt đầu nói, trời tối lại. Và sau một lúc tất cả đều trở nên tối tăm, rồi người ta đi ra ngoài. Và họ đều biết bức tranh Bữa Ăn Tối.

³⁰ Và người đàn bà mà nắm giữ bí mật của cách đập vỡ kính này thành bức tranh trong nơi này, ồ, tạo nên những bức tranh này, ồ, nó—nó thuộc về một gia đình, trong nhiều năm trước. Và nghệ thuật ấy vừa mới được tặng cho con cháu, người cuối cùng là một người đàn bà. Họ sắp xếp bức tranh này. Và khi họ đúc và nung tấm—tấm kính, nung nó, để có hình của Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, thì nó đã bị vỡ. Vì thế nên họ cố gắng đúc lại, và nó lại vỡ ra. Và bà ấy nói, “Có lẽ Chúa chúng ta không muốn bức hình của kẻ thù Ngài được để bên cạnh hình Ngài.” Và nói, “Nếu nó lại vỡ, chúng tôi sẽ không hoàn thành bức tranh này.” Nhưng nó đã giữ

lại lúc đó. Rồi, dĩ nhiên, đó là vật gây ấn tượng, và làm sao những điều như vậy có thể xảy ra.

³¹ Tuy nhiên, lúc đó, một trong những điều chính hấp dẫn tôi ở Forest Lawn, là bức tượng của nhà điêu khắc vĩ đại, Michelangelo, đài—đài tưởng niệm Môi-se. Dĩ nhiên, ở đó nó là một—một bản sao. Đó không phải là bản gốc, nhưng nó thật là một—một kiệt tác vĩ đại. Và khi tôi đứng đó nhìn nó, tôi—tôi thích điều đó, điều gì mà giống như nó (tượng trưng) có điều gì đó với nó.

³² Tôi thích nghệ thuật, thật nhiều. Tôi tin Đức Chúa Trời ở trong nghệ thuật. Tôi tin Đức Chúa Trời ở trong âm nhạc. Tôi tin Đức Chúa Trời ở trong thiên nhiên. Đức Chúa Trời ở mọi nơi. Và bất cứ cái gì trái ngược với bản gốc là sự xuyên tạc. Đức Chúa Trời ở trong sự nhảy múa; không phải là thứ điệu nhảy các bạn có hiện nay. Nhưng khi các con trai và con gái Ngài ở trong Thánh Linh của Đức Chúa Trời, đấy, đó là sự nhảy múa. Nhưng như chúng ta đã phải đấu tranh đến hai giờ sáng nay, ở trên đó trong giữa hàng người, đó là sự xuyên tạc về nó.

³³ Nhưng, đây, và kiệt tác mà Michelangelo đã—đã tạo ra, nó—nó đòi hỏi ông phải trả giá điều gì đó để làm điều—điều đó. Ông là một người vĩ đại, và nó chiếm mất phần lớn cuộc đời ông, bởi vì ông phải mất nhiều, nhiều năm để chạm trở thành. Chỉ lấy một tảng đá và đá—đá cẩm thạch, rồi cứ đục đẽo nó. Và, thấy đó, chính nhà điêu khắc, chỉ là một con người, đã có trong tâm trí mình những gì ông đang cố gắng thực hiện. Ông, ông là một con người. Bạn có thể bước đến và nói với ông, “Ông đang đục tảng đá để làm gì?” Đối với người ngoài cuộc, không biết được những ý tưởng trong lòng ông, thì nó thật vô nghĩa. Nhưng đối với con người ấy, chính nhà điêu khắc, ông—ông đã có một—một khái tượng trong tâm trí, về những gì ông đang cố gắng làm, và ông đang cố tái tạo lại những gì đang có trong tâm trí để hình thành một—một đài tưởng niệm. Và đó chính là nguyên nhân khiến ông đục đẽo nó ra từ tảng đá.

³⁴ Và để làm, điều này, bạn phải tiến hành ngay, lúc ban đầu, và bạn phải bám riết theo mẫu. Hiểu không? Bạn không thể đi chệch khỏi mẫu một chút nào, để bắt đầu, “Chúng ta sẽ tạo ra

theo cách này; không, tôi tin là...” Không, ông phải có một mẫu gốc chính xác. Và trong tâm trí ông đã có mẫu hình đó. Và ông không thể thay đổi thành mẫu khác. Bây giờ, để thực hiện điều này, ông phải có sự tập trung trong tâm trí, bởi vì chúng ta không có những bức tranh thật của Môi-se, nhưng ông phải có một bức tranh tinh thần trong tâm trí, về hình ảnh chính xác của Môi-se như thế nào.

³⁵ Vậy thì, một nhà điêu khắc chân chính phải có cảm hứng, giống như một nhà thơ chân chính, hay bất cứ ca sĩ, nhạc sĩ thiên tài nào, hay bất cứ điều gì có thể vậy. Tất cả phải thật sự đến bởi cảm hứng. Michelangelo phải có nguồn cảm hứng về Môi-se thật sự như thế nào. Và trong tâm trí ông phải bắt được điều đó, Môi-se phải là như vậy. Vì thế ông đã tiến hành trên mẫu cẩm thạch vĩ đại này, cắt nó ra thành mẫu, và mang xuống, cạo đi, cho tới khi ông có hình ảnh thật sự đúng về những gì ông có trong tâm trí.

³⁶ Và rồi đến khi ông có được nó tất cả đều quá hoàn hảo, từng góc cạnh, và từng chỗ mài nhẵn, và cặp mắt thật đúng, từng sợi tóc, và râu, tất cả đường nét phải là như vậy, ông đứng ra xa một chút và ngắm nó. Tôi—tôi nghĩ về—về nhiều, nhiều năm gắng công dốc sức, và cách mà ông phải giữ được khái tượng đó suốt thời gian ấy, trong tâm trí, về những gì ông sẽ làm. Và cứ suy nghĩ, khái tượng ấy ở trong tâm trí ông rất nhiều năm, để thực hiện một cách chính xác giống y như vậy! Ông nắm được khái tượng trước tiên, và cách mà ông đã phải thực hiện như thế nào với khái tượng đó, cắt đứt ra và làm nên! Và khi ông đã hoàn thành tác phẩm của mình, cho đến khi nó thật hoàn hảo; ông đứng và ngắm nhìn nó khi ông làm xong buổi sáng hôm ấy, với một cái búa trong tay.

Và ông đã quá phấn khởi khi nhìn nó, vì khái tượng có trong tâm trí ông đang đứng trước ông, trong thực tại. Những gì ông đã thấy, và...ý niệm của ông về Môi-se như thế nào, đã hiện ra rõ ràng trước mắt ông, những gì ở trong lòng ông suốt tất cả những năm này. Và sự lao khổ, những giờ phút buồn bực và đau khổ, bị chỉ trích, và mọi điều khác nữa, tuy nhiên ông vẫn thực hiện đúng khái tượng của mình cho đến khi nó được hoàn thành.

³⁷ Và rồi khi nó được hoàn thành, ông đứng lui với một cái búa trong tay, hay cái búa của nhà điêu khắc, trong tay mình, và ông nhìn bức tượng đó. Rồi cảm hứng về khái tượng mà ông đã thấy, về cách nó được làm như thế nào, cảm hứng của ông quá nhiều đến nỗi ông...Nguồn cảm hứng đánh mạnh vào ông đến nỗi ông không tự kiềm chế được, và đập một phát vào đầu gối bức tượng, và nói, “Nói đi!”

³⁸ Bây giờ có một vết rạn trên đầu gối của bức tượng vĩ đại đó, trên đầu gối, đầu gối bên phải. Ngay trên đầu gối, khoảng hơn một tấc, là chỗ (Tôi đã đặt tay trên nó) đó hơi sâu.

³⁹ Sau khi ông đã tốn suốt thời gian đó, trong những năm này qua năm khác, để hoàn thành kiệt tác này; rồi dưới ảnh—ảnh hưởng về việc thấy được ứng nghiệm những gì ông đã thấy trong lòng và trong khái tượng của mình, và ao ước thấy, nó đã được hoàn tất. Rồi khi nó được hoàn tất, ông thấy tác phẩm của mình quá sống động đến nỗi ông nghĩ rằng kiệt tác của chính mình sẽ nói lại với ông. Thế là ông đã đập mạnh vào chân nó, và la lên, “Nói đi!” Và điều đó làm cho chân bức tượng có một vết rạn trên nó. Nó để lại một vết nứt trên bức tượng.

⁴⁰ Đối với tôi, vết nứt là điều đã khiến cho bức tượng trở nên kiệt tác. Bây giờ, có lẽ theo tâm—tâm trí mà có thể nghĩ khác nhau, bạn có thể nghĩ nó bị làm hỏng. Không, với tôi, nó—nó như thế mới đúng. Nó—nó...Bởi vì sau rất nhiều năm làm việc cẩn thận và cực nhọc, và với sự cảm hứng, vân vân, để làm ra nó, sự lao khổ của ông đã chứng minh không vô ích. Nó thật hoàn hảo, và đó là lý do tại sao ông kêu lên, “Nói đi!” Bởi vì, ông đã thấy trước ông rằng ông (đã) có thể hoàn thành, để mang cái hình ảnh ông thấy trong tâm trí ra bên ngoài. Và vì vậy, dưới sự hà hơi, ông đã làm điều gì đó vượt ra ngoài lý trí, ra ngoài sự bình thường. Ông đã đập nó, rồi la lên, “Nói đi!” Bạn thấy đó, ông sẽ không làm thế nếu ông đã suy nghĩ. Nhưng ông đã không nghĩ. Nó là sự hà hơi của những gì ông thấy trong trí bày ra trước mắt ông tại đó một cách hoàn hảo.

⁴¹ Công việc cực nhọc của ông, mệt mỏi, và những đêm dài, và sự xa nhà nhiều ngày, và có lẽ ăn mỗi bữa một lát bánh mì xăng-wich. Và—và mãi giữa nó, và lùi lại, rồi nói, “Không, đó thật

không phải là cách nó đã có. Bây giờ làm lại như thế này,” và chà xát nó. Rồi khi ông thấy nó, thật hoàn hảo, ông thấy nó trong hiện thực. Âm bản về những gì đã có trong trí ông đã trở nên thật, nó trở thành dương bản, do đó nó bật lên vào trong ông. Và nó quá thật đến nỗi ông phải kêu lên, “Nói!”

42 Đối với tôi, nó là một sự phản chiếu. Nó là—nó là một sự ca ngợi đối với tác phẩm của ông, mà tác phẩm của chính ông khiến ông quá phấn khích, đến nỗi chính ông không tự kiềm chế được rồi đập mạnh vào nó và nói, “Nói!”

43 Tôi đã đứng đó và nhìn tượng đài. Tôi đã suy nghĩ hàng giờ điều con người ấy phải sử dụng, vào việc làm nên điều đó. Người ta nói chiếm mất biết bao nhiêu năm. Nhưng nó—nó là sự phản ảnh với ông, bởi vì nó là một sự đóng góp với—với nghệ thuật vĩ đại của ông, tác phẩm vĩ đại về những gì ông đang làm. Và cuối cùng khi ông có thể hoàn tất nó, nó thật quá vĩ đại.

44 Bây giờ chúng ta hãy lật qua trang, của Michelangelo, và đóng sách lại.

Và chúng ta hãy mở Sách khác ra và đọc về Nhà Điêu Khắc vĩ đại, Đấng Toàn Năng. Đấng mà, trước khi có một thế gian, và trước khi nền thế gian được lập, Ngài đã có trong trí Ngài những điều Ngài muốn, và Ngài đã muốn tạo dựng con người theo hình ảnh của Chính Ngài. Ngài muốn làm điều gì đó thành—thành hiện thực về những gì là sự hiện thấy với Ngài, những gì đã có ở trong ý tưởng Ngài.

45 Vậy thì, đối với Michelangelo, đó là một thuộc tính trong suy nghĩ của ông.

Và Đức Chúa Trời muốn dựng nên một người theo hình ảnh của Ngài, Điêu Khắc Gia vĩ đại, và Ngài đã tiến hành công việc với người. Và chúng ta để ý khi Ngài mang ra từ những vật liệu. Trước tiên có lẽ là cá, rồi đến chim, và—và rồi những loài bò sát trên đất, và—và nhiều thứ mà Ngài đã dựng nên. Nhưng, cuối cùng, như Ngài ấp ủ, về Đấng Tạo hóa, Ngài đã...Ngài không giống như con người, bây giờ, một nhà điêu khắc phải lấy một cái gì đã được tạo ra, để đục nên một hình tượng. Ngài là Điêu Khắc Gia của những thứ Đời đời. Ngài là Điêu Khắc Gia có thể

tạo nên và hình thành điều mà Ngài có trong tâm trí Ngài. Hay là, nói cách khác, Ngài có thể khiến những thuộc tính của Ngài trở nên vật chất.

⁴⁶ Và khi Ngài bắt đầu làm việc trên những loài bò sát, giống như trên những—những—những con vật nhỏ bò trên mặt đất. Và sau đó Ngài đã bắt đầu mang nó từ đó để tạo thành thứ gì khác, cao hơn. Rồi cuối cùng Ngài tạo ra những thú vật lớn hơn, như sư tử, cọp, beo. Rồi Ngài ban sự—sự—sự sống cho có lẽ là những—những con khỉ và khỉ hình người, vân vân. Vậy thì, không có một sự tiến hóa nào, như chúng ta nghĩ rằng con người đến từ một-...Đó là một sự sáng tạo hoàn hảo; Đức Chúa Trời làm việc trong một khuôn mẫu.

⁴⁷ Nhưng cuối cùng ở đó đến trên trái đất, đạt tới một sự hoàn hảo, và đó là một người đàn ông. Và rồi Ngài có thể thấy được trong con người ấy, mà trông rất giống Ngài. Vì thế bây giờ khi Ngài nhìn người đó, người đó là một sự phản ánh của những gì Đấng Sáng Tạo của mình đã có. Lúc đó Đức Chúa Trời đã có thể đạt được điều mà Ngài muốn, một con người trong hình ảnh của Chính Ngài.

⁴⁸ Và thế thì tôi có thể nói, với điều này, rằng, khi Ngài đã tạo nên người nam này, tuy nhiên có điều gì đó người ấy mà trông không thật tốt, vì rằng người—người đó chỉ có một mình. Và đó là cách Chúa đã hiện hữu, một mình Ngài; Ngài là Đấng Vĩnh Hằng. Và người nam lúc bấy giờ, mang hình ảnh của Đức Chúa Trời, cũng tồn tại trên trái đất một mình. Vì vậy Ngài phải đập vỡ một chút bên trái của người nam, và từ đó Ngài lấy bớt đi một mảnh xương sườn của nó để tạo ra cho người một người bạn đời, một người vợ, thế là người đàn ông không còn sống một mình. Anh ta đã—anh ta đã có, anh ta đã có một người ở với mình. Và đó là tác phẩm vĩ đại của Ngài.

⁴⁹ Và, Ngài, như bất cứ điều khắc gia vĩ đại nào sẽ lấy kiệt tác của—của—của mình...

Vậy thì, trước tiên, Ngài đã có kiệt tác của chính Ngài. Nhưng bây giờ Ngài thấy rằng kiệt tác ấy đơn độc, giống như Ngài, vì vậy Ngài đã tách kiệt tác ra bằng cách đập vào bên sườn nó và mang ra một người bạn đời.

50 Và rồi, làm nên một cặp, giống như bất cứ một nhà điêu khắc vĩ đại nào, Ngài đặt họ, vào một nơi mà—mà đẹp dễ.

Một—một điêu khắc gia sẽ không làm nên một kiệt tác vĩ đại, và rồi lấy nó và để trong một ngõ hẻm nơi nào đó, hay là giấu nó phía sau tòa nhà. Như Chúa chúng ta đã phán bảo chúng ta, “Không ai thấp đèn rồi đem để dưới thùng.” Khi chúng ta trở nên những kiệt tác của Đức Chúa Trời, chúng ta không giấu mình trong một ngõ hẻm nơi nào đó. Chúng—chúng ta phải tỏ ra Sự Sáng.

51 Vì thế chúng ta thấy rằng—rằng Ngài, sau khi Ngài đã làm ra kiệt tác này, Ngài đã đặt nó ngay trên trái đất, và đặt nó trong nơi đẹp nhất, trong vườn Ê-đen. Ngài đã đặt kiệt tác của Ngài, hai là một, trong vườn Ê-đen. Điều đó phải làm Ngài vui lòng biết bao, khi Ngài thấy kiệt tác này tốt đẹp. Ngài, sau đó, chúng ta thấy rằng Ngài đã nghỉ ngơi; Ngài đã rất hài lòng với công việc của Ngài.

52 Bây giờ nên nhớ rằng, theo ý tôi, kiệt tác là cú đánh của Thánh Angelo mà làm rạn nứt kiệt tác tượng đài tưởng nhớ Môi-se.

Và nó là một cú đánh mà cắt đi sườn của kiệt tác Ngài, để mang ra nòng dẫu. Và bây giờ chúng ta thấy họ như một gia đình kiệt tác trong vườn Ê-đen. Thật đẹp biết bao! Và nó khiến Ngài vui sướng quá đổi, đến nỗi Ngài—Ngài đã nghỉ ngơi lúc đó. Ngài phán, “Ta, Ta sẽ nghỉ ngơi.”

53 Nhưng trong lúc Ngài đang nghỉ ngơi và tin tưởng vào kiệt tác của Ngài, thì kẻ thù Ngài đã đến và thấy kiệt tác vĩ đại này. Và nó, bằng cách lừa dối, nó—nó đã bò dưới những—những bức tường khu vườn, và rồi nó—nó làm hỏng kiệt tác đẹp dễ này. Nó—nó đã làm hỏng kiệt tác này, vì vậy mà kiệt—kiệt tác đã sa ngã.

54 Bây giờ tôi đang cố nhìn đồng hồ kia. Và tôi đã yêu cầu Mike, cháu trai của tôi, rung chuông trong ba mươi phút, nhưng tôi... Cậu ấy không làm việc đó, và tôi đã nói ba mươi phút rồi. Nhưng, ấy là, chúng ta tiếp tục một chút. Hiểu không? Bây giờ, tôi không

muốn phạm—phạm những luật lệ này. Tôi—tôi đã đưa ra những luật này, đây, và tôi—tôi...và đây là sự phá lệ của chính mình.

⁵⁵ Giờ đây để ý, thế thì, kiệt tác này. Khi Sa-tan đã nắm giữ nó, kẻ lừa dối đó, đã phá vỡ bức tường, và—và nó làm hỏng kiệt tác này. Bởi vì cách mà nó đã làm, điều gì...Nó làm hỏng bằng cách nào? Tôi sẽ đi vào chi tiết hơn của điều đó. Cách mà nó đã làm, là... Kiệt tác này được xây dựng bằng Lời, Lời của Đức Chúa Trời. Và kiệt tác, chính nó, của gia đình, được làm cho vững mạnh bằng Lời này. Nhưng phần bị phá hỏng, đã phá vỡ nguồn gốc, khi đi ra khỏi bức tường ấy, điều đó tạo cơ hội cho Sa-tan để làm hỏng nó. Vậy thì như các bạn biết những gì tôi tin dựa trên những việc ấy, vì thế tôi sẽ không phải nói điều đó. Nhưng kiệt tác đã bị phá hỏng.

⁵⁶ Nhưng, Điều Khắc Gia vĩ đại, khi Ngài thấy sự sa ngã của gia đình Ngài, kiệt tác ấy, Ngài không muốn cứ để nó nằm đó, mặt sát dưới đất, và đổ nát. Ngài đi làm việc, ngay lập tức, để xây dựng nó lại. Ngài không muốn nó bị hư mất, nằm đó như thế suốt thời gian. Bởi vì, Ngài là Thượng Đế, và Ngài sẽ không bị đánh bại. Vì thế, Ngài làm việc ngay lập tức và bắt đầu xây dựng, lần nữa, một con người, với hình ảnh của Chính Ngài.

⁵⁷ Bây giờ, chúng ta thấy rằng thế gian trước thời đại hồng thủy đến và hủy diệt mọi vật, bởi vì giao ước đã được làm, được làm một cách có điều kiện, “Nếu các người không làm *điều này*, hoặc nếu các người không làm *điều kia*.” Đức Chúa Trời, Điều Khắc Gia vĩ đại, đã thấy rằng con người không—không thể giữ một giao ước. Con người thật sự không thể làm điều đó. Không có cách nào hết.

Trong cuộc phỏng vấn cách đây một lát tôi đã nói với một người trong phòng, hiện có mặt bây giờ. Người đó nói, “Nhưng, Anh Branham, tôi có rất nhiều điều mà tôi—tôi biết rằng nó sai,” và đó là một—một người đàn bà nhỏ nhắn ngoan đạo.

⁵⁸ Tôi nói, “Nhưng—nhưng, kìa, chị ơi, chị đừng nhìn vào chính mình. Chính là những gì chị ao ước và cố gắng làm. Và nếu chị thật sự yêu Chúa, chị hãy cố gắng phục vụ Ngài với cả tấm lòng, và rồi tất cả những lỗi lầm của chị được bôi xóa trong Huyết của Chúa Jêsus.” Hiểu không? Đấy, Ngài đã làm ra một con đường.

⁵⁹ Vì thế bây giờ Ngài bắt đầu, lấy người đàn ông của giao ước Ngài, của—của việc nói rằng, “Nếu người sẽ, thì Ta sẽ.” Và Ngài bắt đầu với con người gọi là Áp-ra-ham, và ban cho Áp-ra-ham một giao ước, vô điều kiện. Mỗi lần Ngài bắt đầu một kiệt tác, thì Sa-tan lại đến lấy nó đi, bởi vì Lời...Nhưng khi Ngài bắt đầu với Áp-ra-ham, Ngài phán, “Ta làm xong nó rồi.” Bây giờ đây là vô điều kiện, không phải những gì...mà—mà, “Nếu người sẽ, thì Ta sẽ,” nhưng, “Ta đã làm xong rồi.” Bây giờ Ngài, nhà—Điều Khắc Gia, quyết định có kiệt tác này.

⁶⁰ Rồi, từ Áp-ra-ham, đến những tổ phụ. Và những tổ phụ thật sự...Bây giờ Đức Chúa Trời đang làm gì? Ngài đang dựng lại kiệt tác này mà đã bị sa ngã. Vì vậy, trong những tổ phụ, người trước tiên chúng ta thấy là Áp-ra-ham.

⁶¹ Bây giờ hãy xem, mỗi kiệt tác được đặt trên một cái nền, một công trình điêu khắc. Tượng đài Môi-se của Angelo thì ở trên một cái bệ ba- hay bốn phút bằng cẩm thạch. Nó có một cái nền. Vì vậy, Đức Chúa Trời, trong sự chuẩn bị kiệt tác này, Ngài cũng đặt nó trên nền tảng của những tổ phụ. Và nền tảng tổ phụ, trước hết, là Áp-ra-ham, rồi đến Y-sác, rồi Gia-cốp, rồi Giô-sép, bốn góc.

⁶² Và, bây giờ, Áp-ra-ham là nền tảng của đức tin. Chúng ta hãy nói nó có bốn nền tảng. Nền tảng đức tin là Áp-ra-ham. Nền tảng tình yêu thương là Y-sác. Nền tảng ân điển là Gia-cốp, ân điển của Đức Chúa Trời đối với Gia-cốp; ai cũng biết điều đó. Nhưng trong Giô-sép là sự hoàn hảo, đó là nơi Ngài có thể đặt đài tưởng niệm; không phải ở nền tảng thứ nhất, không phải ở nền tảng thứ hai, nền tảng thứ ba, nhưng trên nền tảng thứ tư.

⁶³ Dĩ nhiên, Áp-ra-ham miêu tả sinh động Đấng Christ; Y-sác cũng vậy, về tình yêu thương. Áp-ra-ham thì, trong đức tin; Y-sác biểu hiện, trong tình yêu; Gia-cốp biểu hiện, bởi ân điển Ngài. Bởi vì, *Gia-cốp* có nghĩa là “kẻ lừa dối,” và đó là con người ông, nhưng ân điển của Đức Chúa Trời ở cùng ông. Nhưng khi nó đến với Giô-sép, không có gì chống lại ông, chỉ một vết nhỏ, vì nền tảng cũng phải là một kiệt tác. Khi ông nói với cha mình, là một tiên tri, “Hãy tâu với Pha-ra-ôn rằng dân sự của cha là—là những người làm nghề nuôi súc vật và không phải là người chăn chiên, bởi vì dân Ê-díp-tô có tánh ghê tởm hết thấy kẻ chăn chiên lắm.”

⁶⁴ Nhưng khi tiên tri già đến trước Pha-ra-ôn, người nói, “Những kẻ tôi tớ bệ hạ là những kẻ chặn chiên.” Vì thế nó đã cào xước điều đó, đấy, đó là lý do nó vẫn làm cho nó thành kiệt tác.

⁶⁵ Giờ đây nền tảng được đặt, qua đức tin, tình yêu thương, ân điển, và tới sự hoàn hảo, qua các tổ phụ.

⁶⁶ Lúc này công việc tạo nên thân thể tiếp tục trên kiệt tác vĩ đại này là những nhà tiên tri, mà là Lời. Tôi hi vọng các bạn có thể đọc điều đó. Hiểu không? Những nhà tiên tri; không phải luật pháp! Những tiên tri, vì những tiên tri là Lời được minh chứng để tạo nên thân thể; không phải những tổ phụ. Những tiên tri, họ là Lời.

⁶⁷ Cuối cùng, khi Ngài bắt đầu con đường trở lại thời Môi-se và truyền lại qua các đấng tiên tri, với từng người. Và, cuối cùng, càng ngày càng dựng nên, một thân thể. Và tiên tri vĩ đại nhất trong số họ là Giảng. Kinh Thánh đã nói vậy. Chúa Jêsus phán điều đó. “Trong những người bởi đàn bà sanh ra, không có ai, lớn như Giảng Báp-tít,” vì ông là người mà có thể giới thiệu Lời.

⁶⁸ Và rồi, cuối cùng, Đầu vĩ đại đến, Đầu của tất cả thân thể. Phần còn lại của thân thể chỉ nói về Nó. Nền tảng được đặt bởi tổ phụ; nhưng thân thể được xây dựng bằng Lời, là các đấng tiên tri; và ở đây Đầu của tất cả thân thể đến, Chúa Jêsus đã đến. Tại đó, khi Đầu Thông Biết này được đặt trên tất cả của nó, chúng ta thấy trong Ngài toàn thể công việc làm bằng tay của Đức Chúa Trời. Chúng ta thấy trong Ngài sự phản ánh hoàn hảo của Lời, vì Ngài là Lời, sự trọn vẹn của Lời. Bây giờ, một lần nữa, Đức Chúa Trời có lại Kiệt Tác hoàn hảo.

Như Ê-sai đã nói, “Hỡi Tôi tớ của Ta, Kiệt Tác của Ta, mà Ta đã mô tả qua mọi thời đại về sự đến của Đấng hoàn hảo này. Và ở đây Người đứng ngay trước mặt Ta, hoàn hảo!” Ở đó, trong hình ảnh của Chính Ngài, phản chiếu Đức Chúa Trời! Vì Ngài đã phán, trong Tin lành Giảng chương 14, “Khi các người nhìn thấy Ta, là các người thấy Cha.”

⁶⁹ Và, rồi, “Ban đầu có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời,” và Lời được để ra và phản chiếu những gì Lời đã có lúc ban đầu. Ngài, là Lời, phản chiếu trong Kiệt Tác trong sự giống như Chính Ngài,

Đức Chúa Trời trở lại trong sự giống y như Chính Ngài, hình thức Lời được phản chiếu trong hình ảnh của một con người, Kiệt Tác.

⁷⁰ Hết thảy các đấng tiên tri đều có vết; tất cả những người đó là sự phân bổ. Nhưng ở đây, sau cùng, đến qua điều đó, cuối cùng đến Kiệt Tác, Con Người hoàn hảo, trong Ngài không có chút lỗi nào, quá hoàn chỉnh phản ánh của Chính Đấng Tạo Dựng, hình ảnh Chính Ngài được phản ánh trong tác phẩm của Ngài. “Đức Chúa Trời và Đấng Christ là Một,” đến mức mà Ngài đã đặt Thánh Linh của Chính Ngài vào trong Người, và rồi thậm chí hình ảnh và Đấng Tạo Dựng đã trở nên Một. Đức Chúa Trời và tác phẩm điêu khắc của Ngài, Kiệt Tác của Ngài! Nơi mà Môi-se—Môi-se đã có, trong tác phẩm của Thánh Angelo, là một...hay đúng hơn, Michelangelo; là một—một tác phẩm điêu khắc chết, bởi vì nó được làm bằng đá. Nhưng ở đây, Giáo Sư Xây dựng, khi Ngài có được tác phẩm làm bằng tay của Ngài hoàn hảo rồi, thì Ngài bước vào trong Nó.

⁷¹ Đã hoàn thành quá hoàn hảo Đấng Cứu Chuộc của con người, quá hoàn hảo, quá thánh thiện; tuy nhiên, không có sự đẹp đẽ cho chúng ta ưa thích Ngài. Khi Con được sanh ra đồng trình này của Đức Chúa Trời hằng sống trở nên quá hoàn hảo, khiêm nhường, và mang hình ảnh của Đức Chúa Trời, cho đến nỗi Đấng Chủ Tế vĩ đại đã mang Sự Sống của Ngài đến qua các đấng tiên tri... Và Ngài đã làm trọn tất cả các lời tiên tri. Ngài quá hoàn toàn, cho đến nỗi, Đức Chúa Trời thấy điều này, Ngài đã đập vào Ngài và la lên, “Nói đi!” như Michelangelo đã làm. “Nói đi!”

Anh em nói, “Thật vậy ư?”

⁷² Thánh Mác 9:7, chúng ta thấy, trên Núi Hóa Hình, khi Môi-se đứng đó, đại diện cho luật pháp, Ê-li đứng đó, đại diện cho những nhà tiên tri. Tất cả trở lại từ những tộc trưởng, những tổ phụ, luật pháp, và nhà tiên tri, và tất cả họ đứng đó. Chúng ta nghe một Tiếng vọng xuống từ đám mây, và phán, “Đây là Con yêu dấu Ta; hãy nghe Người!” Và nếu họ đang nghe, thì Ngài đã có phán. Điều đó chỉ xảy ra vài ngày trước khi Ngài bị đánh đập. “Đây là Con yêu dấu của Ta, Người mà Ta rất lấy làm vui lòng ngự trong. Ta đã nắn nèn Người. Ta đã mất bốn ngàn năm để mang Người đến với điều này. Và giờ đây, Người quá hoàn hảo,

Ta đã đánh Người để Người có thể nói. Hãy nghe Người! Người là Đấng Trọn Vẹn. Người, Người là Kiệt Tác.”

⁷³ Nên nhớ, Ngài đã được mô tả trong suốt thời gian, trở lại qua Cựu Ước.

Chúng ta thấy Ngài là Văng Đá trong đồng vắng, mà đã bị đập, Văng Đá trong đồng vắng. “Ta là Văng Đá đã ở trong đồng vắng.” Nhưng đó chỉ là một tảng đá mà chưa đi đến sự hoàn chỉnh của vẻ đẹp. Nhưng trong hình thức hình bóng Nó đi theo hội thánh, để từ Nó rút ra rằng Ngài có thể kéo đến, ban Sự Sống cho những ai mà Ngài có thể ban cho. Nhưng Ngài là Văng Đá trong đồng vắng. Lúc ấy Ngài chưa xuống thế gian làm người. Ngài chỉ ở trong hình bóng.

⁷⁴ Môi-se đã thấy Ngài đứng trên Văng Đá này. Ông thấy Ngài đi ngang qua, và ông thưa, “Ấy là phía sau của một người.” Bạn thấy đó, Đấng Điều Khắc đã ban cho Môi-se, thấy một hình ảnh tiềm tàng của Đấng Christ, giống như Kiệt Tác vĩ đại khi Nó được hoàn hảo. Ngài đi ngang qua Ngài...Ngài đưa ra, hay—hay đề xuất cho Môi-se thấy khái tượng về Kiệt Tác sẽ giống như thế nào. Đó chính là phần phía sau của một người, khi Nó đi ngang trong đồng vắng.

⁷⁵ Nên nhớ, Angelo có thể chỉ la lên đập bức tượng, và nói, “Nói đi!”

Nhưng thật khác biệt làm sao với Đức Chúa Trời, Điều Khắc Gia vĩ đại. Khi Ngài tạo nên con người theo hình ảnh của Chính Ngài, quá hoàn hảo đến nỗi Nó phản ánh chính Ngài, Đức Chúa Trời nói qua hình ảnh của một con người, bày tỏ những gì Ngài sẽ làm. Ngài đã phán qua các tiên tri khi họ còn ở trong hình ảnh tiềm tàng, như Ngài đã mang nó lên đến Đâu. Nhưng khi Ngài đến trong Đâu, Ngài là tất cả hình ảnh của Đức Chúa Trời; Ngài đang đóng vai chính Ngài. Rồi, đã bị đánh đập vì chúng ta, bây giờ Ngài là Kiệt Tác với chúng ta, là Món Quà của Thượng Đế, tức là Đức Chúa Jêsus Christ, là Sự sống Đời đời. Tôi hi vọng chúng ta không bao giờ quên điều đó.

⁷⁶ Khi chúng ta thấy những ngày trở nên tăm tối, khi chúng ta thấy những cái bóng đang phủ xuống! Khi mà, tôi tiên đoán, “Chỉ

còn vài lần quay quanh mặt trời nữa. Đất nước này biến mất.” Anh chị em có biết...

Ngày hôm qua, ngày bốn tháng Bảy. Thomas Jefferson đã ký bản tuyên ngôn độc lập, ông và bộ tham mưu của ông, và Chuông Tự Do đã vang lên, và chúng ta được tuyên bố độc lập, như một đất nước độc lập. Theo lịch sử, không bao giờ có dân chủ ở bất cứ thời đại nào trải qua trên hai trăm năm. Và đó là năm 1776, ngày bốn tháng Bảy. Và chúng ta chỉ còn lại mười một năm nữa. Lịch sử sẽ lặp lại không? Không, không thể nào, đấy. Mười một năm. Và, nếu có, thì nó sẽ phá vỡ lịch sử.

⁷⁷ Chúng ta thấy tình trạng của thời đại. Chúng ta thấy tình trạng của con người. Chúng ta thấy tình hình chính trị. Chúng ta thấy tình hình của thế giới. Nó không thể đứng vững. Nó phải chìm, như con tàu Titanic. Nó phải suy thoái, vì cho đi chỗ của họ. Một quốc gia cho chỗ cho nước khác, khi khi nó sa sút. Và vương quốc này phải ngã xuống, và mỗi vương quốc khác, cho chỗ với Vương quốc hầu đến, mà không thể ngã được. “Vì chúng ta tin nhận một Vương quốc không thể dời chuyển,” qua hình ảnh trọn vẹn này của Đức Chúa Trời, là Kiệt Tác.

⁷⁸ Đức Chúa Trời, khi Ngài nhìn lên Ngài, Ngài quá cảm hứng! Ngài đã quá...thấy Ngài theo cách Ngài nhìn, và để thấy hình—hình dạng Ngài, Ngài đầy cảm hứng đến nỗi nó sẽ là Kiệt Tác hoàn hảo về một Đấng Cứu Chuộc, Đấng Cứu Chuộc Jêsus. Vì thế, Đức Chúa Trời, để bị đánh đập, chính Ngài; bởi vì, để trả cho hình phạt của Chính Ngài, Đức Chúa Trời và Đấng Christ trở nên Một, để Đức Chúa Trời có thể bị đánh đập trong Hình ảnh đó, Ngài có thể mang dấu sẹo. Đó là lý do Ê-sai đã nói, “Chúng ta lại tưởng rằng Người đã bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ. Tuy nhiên Người đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác của chúng ta mà bị thương; bởi sự sửa phạt Người chịu chúng ta được bình an, bởi lần roi Người chúng ta được lành bệnh.”

⁷⁹ Hình ảnh tuyệt hảo, Con Người-Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời, trong *en morphe*, đã thay đổi từ Siêu nhiên trở nên khả tượng, và khả tượng được phóng ra thành Hình. Và Hình đã bị đánh đập để Đấng Siêu Phàm có thể ném biết cảm giác của sự chết, đó là Kiệt Tác toàn hảo của Đức Chúa Trời.

Ngài không thể thực hiện điều đó trong Môi-se. Ngài không thể thực hiện điều đó trong các đấng tiên tri; Ê-sai, người đã bị cưa bằng cái cưa cho đến nỗi người bị cưa thành nhiều mảnh. Ngài không thể thực hiện điều đó trong những tiên tri đã bị ném đá. Ngài không thể thực hiện điều đó, bởi vì như thế Ngài không thể cảm giác điều đó; đó chỉ là một phần của Ngài.

Nhưng trong Kiệt Tác tuyệt hảo này, Ngài là sự đầy đủ của toàn bộ bốn thể Đức Chúa Trời. Ngài không thể đặt kế hoạch trên Môi-se; nhưng Ngài có thể đặt kế hoạch Bản thể toàn bộ của Ngài trên Người này, và nắm biết sự chết cho toàn thể nhân loại. Kiệt Tác hoàn hảo của Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời, đầy cảm hứng bởi thấy Nó, Ngài trở nên Đấng Cứu Chuộc của mọi thời đại; để nói cho những người mà khuất mặt, những người mà đã có trước đây, và bây giờ.

⁸⁰ Mọi lời hứa đều được đáp ứng trong Ngài. Ngài là Sự Hoàn Hảo của sự hoàn hảo. Tất cả các hình bóng được làm trọn trong Ngài; Đấng Cứu Chuộc Bà Con của chúng ta, trong Ru-tơ và Bô-ô; Đấng Ban Luật pháp của chúng ta, từ núi Si-nai; Đấng Tiên tri của chúng ta, từ đồng vắng, khi Ngài đến từ trên núi, khi Ngài đến từ đồng vắng; khi Ngài đến từ cõi Đời đời và trở nên con người, một Hình ảnh trọn vẹn!

⁸¹ Đức Chúa Trời, trải qua thời đại, chặt đốn đi, bởi những tổ phụ, và làm nên bực giảng của Ngài, và dạy dỗ họ từ những sự khác nhau mà Ngài sẽ đặt ở trên nền tảng này. Trên nền tảng này Ngài bắt đầu xây dựng Lời Ngài, bằng những tiên tri. Và rồi, cuối cùng, Đấng Tiên Tri hoàn hảo ra mặt, Nền Tảng hoàn hảo, khả tượng tuyệt vời mà Đức Chúa Trời đã có.

⁸² Và bây giờ, để cho điều này nói, Ngài là Lời. Và vì Lời để nói, Ngài phải đến trong Hình. Và rồi vì để Hình đó nói được, nó phải bị đánh đập. Ngài đến trong Hình ấy, và rồi để nói, để là Đấng Cứu Chuộc hoàn hảo.

⁸³ Tất cả các hình bóng của Cựu Ước đều gặp trong Ngài. Như tôi đã nói ngày nọ, Đức Giê-hô-va của Cựu Ước là Đức Chúa Jê-sus của Tân Ước. Vâng.

⁸⁴ Giống như nhiều người trong anh chị em, đàn ông, đàn bà, thời đại tôi; chúng ta thường có trước đây, khắp đất nước, nhiều tiệm giặt đồ người Trung Hoa. Khi người Trung Hoa lần đầu tiên bắt đầu đến đây, họ từ Bờ biển phía Tây, di chuyển đến hướng đông, băng qua con đường phía Đông đất nước, di chuyển theo con đường này. Và khi họ đến, họ là những con người không quen thuộc với ngôn ngữ và tính cách của chúng ta, nhưng họ là những thợ giặt ủi tốt. Và họ không thể viết biên lai để anh chị em có thể lấy lại đồ giặt ủi của mình.

Nhưng, người Trung Hoa, họ tự làm một đồng thể nhỏ trên đó không có ghi gì hết. Vì thế khi bạn đến đưa áo quần để giặt, ông ta lấy một thể này và xé nó ra theo cách nào đó; rồi đưa cho bạn một mảnh, và ông giữ lại mảnh kia. Và, vậy thì, đó chính là cách tốt hơn những gì chúng ta có bây giờ, bởi vì khi bạn trở lại lấy đồ của mình, hai mảnh giấy kia phải ăn khớp với nhau. Bạn không thể giả mạo nếu phải làm. Không có cách nào để làm điều đó được. Bạn có thể sao chép những bức thư, nhưng bạn không thể làm giả miếng xé đó. Nó phải vừa khít hoàn toàn với miếng khác còn lại. Do đó, quần áo dơ mà bạn đem đến, bạn chỉ có thể chuộc bằng miếng xé này, bởi vì nó khớp với tấm vé được trả lại.

⁸⁵ Và khi Đức Chúa Trời, bởi các tiên tri, và dưới luật pháp, đã cứu chuộc chúng ta ra khỏi tội lỗi; và luật pháp không có ân điển, nó chỉ nói cho anh chị em biết mình là người tội lỗi. Nhưng khi Đức Chúa Jêsus đến thế gian, Ngài là sự đáp ứng đầy đủ, Ngài là—là sự hoàn tất mọi sự Đức Chúa Trời đã hứa. Ngài là hình ảnh hoàn thiện, giống y hệt của lời hứa. Cho nên, tất cả những lời hứa trong Cựu Ước đã được đáp ứng trong Chúa Jêsus Christ. Nó không thể được đáp ứng trong Môi-se, nó không thể được đáp ứng trong bất cứ đấng tiên tri nào, nhưng nó được đáp ứng trong Kiệt Tác này. Nó thích hợp tất cả những gì Nó đã nói Nó sẽ làm.

Hội thánh cũng sẽ phải phù hợp với mọi điều Đức Chúa Trời đã hứa. Nó phải là miếng xé đó của Miếng đã bị đập. Vì vậy nếu nguyên bản là Lời, thì những chủ đề được lấy ra từ Nó phải là Lời, phù hợp bên phía của Nó.

⁸⁶ Cho nên, người Trung Hoa, bạn có thể tuyên bố...Nơi mà, luật pháp buộc tội bạn và nói bạn nhơ nhớp, và phạm tội, và có thể bắt bạn bỏ tù. Nhưng khi Ngài đến, Ngài là Miếng-xúng hợp cho điều đó, mà có thể mang bạn ra khỏi; và đem bạn trở lại địa vị cũ, để—để là tấm vé hoàn toàn, sự mua chuộc mà Đức Chúa Trời đã hứa để bạn có thể trở lại vườn Ê-đen. “Dòng dõi mầy sẽ giày đạp đầu con rắn. Nhưng, gót chơn Người sẽ giày đạp—giày đạp đầu của nó.”

⁸⁷ Lúc này chúng ta thấy Kiệt Tác hoàn hảo này mà Đức Chúa Trời đã hoàn thành. Bây giờ, chúng ta để ý rằng Ngài là hết thấy những gì được hứa. Ngài là tất cả những lời hứa, tất cả những lời tiên tri, mọi sự mà Đức Chúa Trời đã hứa. “Dòng dõi mầy sẽ giày đạp đầu con rắn.” Lúc đó, Ngài không thể giày đạp nó bằng luật pháp, Ngài không thể giày đạp nó bằng những đấng tiên tri, nhưng Ngài đã thực hiện điều đó khi Dòng dõi của người nữ trở nên Kiệt Tác, là Đấng Christ. Ngài là Hòn Đá mà Đa-ni-ên thấy bị đeo ra khỏi núi. Ngài là Đấng có thể đánh đập. Ngài là Đấng có thể giày đạp, giày đạp đầu con rắn.

⁸⁸ Cuộc đời của Ngài tương xứng, hoàn toàn, với cuộc đời của Môi-se. Cuộc đời của Ngài xứng hợp với Đa-vít. Chúng ta hãy xem có phải như thế không, Ngài có phải là Mảnh xé xứng hợp không.

⁸⁹ Để ý xem Đa-vít, một vị vua bị chối bỏ, bởi chính dân mình. Ông đã...Ngày nọ trong khi ông...Con trai của chính ông nổi dậy chống lại ông, và đã phân rẽ và chia cắt các đội quân Y-sơ-ra-ên. Và ông đã, Đa-vít, đã bị săn đuổi, hay bị chính dân sự của ông dồn vào tình thế, phải bỏ ngai vàng.

Và trên đường ông bỏ chạy đó, có một người ghét ông, và người ấy đi theo dọc đường, và nhổ vào Đa-vít. Người cận vệ đã tuốt gươm ra, nói rằng, “Cớ sao con chó kia dám khạc nhổ vào vua tôi, hãy để tôi đi chém đầu nó?”

Đa-vít đáp rằng, “Hãy để mặc người ấy. Đức Chúa Trời đã bảo người làm điều đó.”

⁹⁰ Anh em thấy không? “Một Người thống khổ, quen với sự buồn bực. Người chịu đựng như Chiên, bị cầm, trước mặt kẻ

hót lông.” Họ...Ông đã nói thế. Có lẽ Đa-vít không biết mình đang nói gì.

Nhưng khoảng năm, sáu trăm năm sau đó, hay ít hơn, Con vua Đa-vít cũng đi ngang qua những đường phố đó, và Ngài đã bị khạc nhổ. Nhưng để ý những gì đã xảy ra khi, Đa-vít, bỏ chạy khỏi—khỏi nơi của mình...khi ông trở nên một người đào tẩu; và ra khỏi sự đài ải của mình, khi ông—khi ông trở về, con người đó van xin được bình an và thương xót. Ngay cả những ai đã đánh đập Ngài sẽ thấy Ngài vào một ngày khi Ngài trở lại.

⁹¹ Và rồi chúng ta thấy, trong Giô-sép, Giô-sép đó là một chàng trai đặc biệt, phần cuối cùng, phần trên đỉnh của nền tảng, nơi mà kiệt tác được dựng trên. Nó đến từ đức tin, với tình yêu, và với ân điển, nó đến với sự hoàn hảo. Và nó cũng đã vậy, từ bàn chân của lúc ban đầu, cho đến sự hoàn hảo trong Đấng Christ. Để ý cách mà Ngài được miêu tả trong cuộc đời Giô-sép, đỉnh cao của nền tảng, người hoàn toàn nhất trong hết thấy họ.

⁹² Chúng ta thấy Giô-sép được sinh ra để cứu gia đình ông. Và ông được sinh ra bởi người đàn bà hợp pháp thực sự, là vợ Gia-cốp. Và cũng để ý, khi ông ra đời, cha ông rất yêu ông; còn các anh của ông, thì ghét ông vô cớ. Tại sao họ ghét ông? Bởi vì ông là Lời.

Thấy chính nền tảng đó không? Thấy cái đầu của nền tảng đến như thế nào không? Bây giờ, hãy nhìn vào cái Đầu của thân thể, hình thành. Bây giờ xem Đầu của Nàng Dâu đến. Ngài là Lời.

Và họ ghét ông vì ông là người thấy. Ông thấy trước các sự việc, và nói cho họ biết. Chúng đã xảy ra. Cho dù nó nán lại bao lâu đi nữa, nó đã xảy ra giống như vậy. Bởi vì là vấn đề thuộc linh, ông đã bị anh em mình dứt phép thông công. Họ nên yêu mến ông. Nhưng họ lại ghét ông, bởi vì ông là một tiên tri và ông là người thiêng liêng. Và họ đã ghét ông.

⁹³ Để ý, ông đã bị bán với hầu như ba mươi miếng bạc; bị ném xuống hố, và bị coi như đã chết, nhưng ông đã được mang lên khỏi cái hố đó. Và trong thời gian ông bị thử thách, trong tù; quan hầu rượu và quan—quan đầu bếp của nhà vua, chúng ta biết quan hầu rượu được cứu còn quan đầu bếp thì không. Và trong nhà tù của Đấng Christ, trên thập tự giá, một người được cứu và

một người thì bị hư mất; đó là hai tên cướp, hai người làm việc sai quấy.

⁹⁴ Và chúng ta để ý ông đã được đem ra khỏi tù, được ngồi bên phải của vua Pha-ra-ôn; không người nào có thể nói chuyện với Pha-ra-ôn, chỉ qua Giô-sép. Và khi Giô-sép rời ngai đó của Pha-ra-ôn, tiếng kèn thổi vang khắp đất nước Ê-díp-tô, tiếng kèn đi trước và hô, “Quì gối xuống, hỡi mọi người, Giô-sép đang đến!”

⁹⁵ Điều đó sẽ xảy ra cũng vậy với Chúa Jêsus. Cách mà Ngài được Cha yêu như thế nào, và bị những anh em giáo phái ghét, vô cớ. Ngài đã bị bán vì ba mươi miếng bạc, như đã xảy ra; và bị quăng xuống hố, tưởng chừng như chết. Trên thập tự giá; một người chết và một người được cứu. Và được cất lên khỏi thập tự giá; và ngồi bên phải Đức Chúa Trời, Đấng Tể Trị, Thánh Linh vĩ đại mà đã được phản chiếu trong Ngài. Và không ai có thể nói với Đức Chúa Trời, chỉ qua Đức Chúa Jêsus Christ. Hãy suy nghĩ về điều đó! Và khi Ngài lìa Ngôi ấy, bắt đầu, “Tiếng kèn sẽ vang lên, và mọi đầu gối sẽ quì xuống và mọi lưỡi sẽ xưng tội mình ra.”

⁹⁶ Nên nhớ, người là con của sự thịnh vượng. Mọi sự người làm đều thịnh vượng. Dù ở trong tù, hay ở bất cứ nơi đâu, nó đều lộ ra ngay.

Và Ngài chẳng đã hứa cho con cái Ngài rằng Ngài làm mọi việc xảy ra đều có ích cho con cái Ngài sao? Dù cho ốm đau, tù đầy, chết chóc, buồn phiền, hay là bất cứ cái gì khác, đều có ích cho kẻ yêu mến Ngài. Ngài đã hứa điều đó, thì nó phải xảy ra như vậy. Nó phải có ở đó. Nó biểu trưng, nói với chúng ta trong Ngài. Ngài là Hình Ảnh tuyệt mỹ của Đức Chúa Trời. Bây giờ, chúng ta cũng thấy ở đây, rằng khi Ngài trở lại...

⁹⁷ Nên nhớ, Giô-sép bởi sự mặc khải đã cứu thế gian, bằng lời tiên tri vĩ đại của ông. Thế gian sẽ chết nếu điều đó đã không xảy ra cho Giô-sép.

Và thế gian cũng sẽ—sẽ chết nếu điều đó đã không xảy ra cho Chúa Jêsus. “Vì Đức Chúa Trời quá yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con đó sẽ không bị hư mất.” Đức Chúa Trời đang duy trì Sự sống.

⁹⁸ Sự sống được duy trì liên tục như thế để chúng ta có thể sống! Bởi vì, Ngài đơn giản là sự xứng hợp của Đa-vít. Ngài là sự xứng hợp với Môi-se. Ngài thích hợp với Ê-li. Ngài thích hợp với Giô-sép. Mọi sự được mô tả và được nói trong Cựu Ước bởi Ngài, đều thật xứng hợp trong điều đó, (nó là gì?) bày tỏ một Đấng Cứu Chuộc toàn hảo. Hầu cho, chúng ta có thể đặt bộ đồ bẩn thỉu cũ rách của chúng ta vào tiệm giặt đồ, và yêu cầu trả nó lại. Nó đã được Huyết Chiên Con giặt sạch. Chúng ta có thể yêu cầu trả lại những gì của mình. Mọi sự Ngài đã làm qua cái chết, cho chúng ta có thể tuyên bố điều ấy. Vì vậy, Ngài là Lời tuyệt hảo, được mô tả.

⁹⁹ Điều đó làm vui lòng Đức Chúa Trời, Điều Khắc Gia vĩ đại, để đánh đập Ngài, và làm điều đó cách này. Chúng ta thấy Ngài trong Ê-sai ở đây, như tôi đọc, “Chúng ta hết thấy chẳng coi Ngài ra gì, chúng ta quay mặt với Ngài. Chẳng có hình dung đẹp để cho chúng ta ưa thích Ngài,” mọi người nói về Ngài, đem Ngài ra làm trò cười. Tôi đang nói về Ngài bây giờ trong ngày hôm nay, mọi người đang giễu cợt Ngài. Hiểu không? “Chúng ta đã nhìn xem Ngài, chúng ta đã thấy Ngài.” *Esteem* có nghĩa là “nhìn xem.” “Chúng ta đã nhìn xem Ngài bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ.” Tuy nhiên, Ngài, Ngài làm điều này để làm gì? “Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết; Ngài đã vì sự gian ác của chúng ta mà bị thương.”

¹⁰⁰ Bây giờ, chúng ta có thể tiếp tục với điều đó, nhưng tôi tin rằng bây giờ bạn đã có một bức tranh về những gì tôi muốn nói lúc này, Đức Chúa Trời đang xây dựng trở lại Kiệt Tác toàn mỹ của Ngài.

¹⁰¹ Nhưng chúng ta hãy đừng quên rằng ban đầu khi Ngài đập vào sườn của A-đam, Ngài đã lấy một cái gì đó từ sườn ông.

Vậy thì, sự đánh đập của Đấng Christ là vì một căn nguyên, để Ngài có thể lấy từ Ngài, một người, là một gia đình, là Nàng Dâu; Ngài có thể lấy cho Ngài một Nàng Dâu. Vì thế khi Tuyệt Tác của Ngài được hoàn tất, thì Ngài phải đánh Nó, để lấy từ Ngài; không phải từ một mảnh khác, không phải một tạo vật khác, nhưng thuộc về cùng tạo vật ấy.

¹⁰² Hỡi anh em, đừng nghĩ tẻ về điều này, nhưng hãy suy nghĩ một phút. Nếu Ngài lấy từ Ngài, là tạo vật gốc, để làm Nàng Dâu

cho Ngài, Ngài không bao giờ làm nên một tạo vật khác. Ngài đã lấy một phần của tạo vật gốc. Rồi, nếu Ngài là Lời, thì Nàng Dâu phải là gì? Nó phải là Lời nguyên thủy, Đức Chúa Trời hằng sống trong Lời.

¹⁰³ Kimberley, ở Nam Phi. Tôi đã từng nhìn xem những viên kim cương, cách mà chúng đã được mang lên khỏi mặt đất như thế nào. Và tôi đã thấy chúng nằm ở đó. Khi, ồ, người—người giám sát xí nghiệp, hay mỏ than, là một trong những người hướng dẫn của tôi trong hàng người xin cầu nguyện. Và tôi để ý thấy những viên kim cương, trị giá hàng vạn đô la, nằm chất đống với nhau, nhưng chúng không lấp lánh ngay cả dưới ánh sáng. Và tôi đã nói với người giám sát của mỏ than, tôi nói, “Tại sao chúng không lấp lánh?”

¹⁰⁴ Ông ấy trả lời, “Thưa ông, chúng chưa được cắt giữa. Chúng phải được cắt giữa. Rồi, sau khi được cắt giữa, thì chúng mới phản chiếu ánh sáng.” Anh em đấy.

¹⁰⁵ Kiệt Tác phải được cắt giữa. Để ý, cắt để làm gì? Mẫu đó có bị cắt bỏ không? Không, không. Mẫu được cắt ra đó, nó sẽ được làm thành tinh thể hình kim, và tinh thể hình kim hay kim hiệu được đặt trên một—một—một máy ghi âm đó là âm nhạc không nhìn thấy đối với thế giới. Nhưng tinh thể hình kim là những gì nó được mang ra, nói lên sự thông giải đúng của Lời.

¹⁰⁶ Cuộc đời của Ngài xứng hợp với hết thảy cuộc đời các dân tộc. Nó làm Đức Chúa Trời vui lòng đánh đập Ngài. Và, vậy thì, tại sao Đức Chúa Trời đánh đập Ngài? Vì cùng với nguyên cớ Ngài phải đánh đập A-đam.

¹⁰⁷ Vậy thì chúng ta thấy Ngài đã bị đánh, bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ, Chiên Con hoàn hảo vì tội nhân—là những kẻ tội lỗi giết chết một cách hung bạo, một Kiệt Tác tuyệt hảo.

¹⁰⁸ Bây giờ, suốt gần hai ngàn năm, Đức Chúa Trời đã lại tạo dựng cho mình một Kiệt Tác khác. Bởi vì, Ngài đã đập vỡ A-đam ra để lấy một miếng—...một miếng xương của ông, một phần của ông, một cái xương sườn để tạo nên một người vợ cho ông. Và bây giờ Kiệt Tác tuyệt hảo đó đã bị Ngài đánh đập trên đồi Calvary,

Ngài đã lấy ra một miếng của Người. Đó chính là Tân Ước, chỉ thế thôi. Ngài đã làm trọn Cựu Ước. Giờ đây chính là Tân Ước, một miếng khác được làm trọn. Thấy đó, Tân và Cựu Ước là chồng và vợ. Bạn hiểu không? Và Tân Ước đã được đặt sẵn...Cựu Ước báo trước về Tân Ước; Đấng Christ đến, là Kiệt Tác, để làm trọn điều đó. Bây giờ Nàng Dâu của Ngài sẽ làm trọn mọi điều ở trong Tân Ước. Kiệt tác khác đang được tạo nên.

¹⁰⁹ Như nó chiếm mất của Ngài bốn ngàn năm để làm thành Kiệt Tác này; thì giờ đây, Ngài lại mất gần hai ngàn năm để tạo dựng một Kiệt Tác khác, một Nàng Dâu cho Đấng Christ, Kiệt Tác khác. Để làm thế, Ngài làm điều đó bằng phương pháp không bao giờ thay đổi của Ngài, cũng giống như cách Ngài đã làm Kiệt Tác; Lời Ngài. Đó là cách Ngài tạo nên Kiệt Tác của Ngài, bởi vì Ngài chỉ có thể là một Kiệt Tác toàn hảo khi Nó là Lời hoàn toàn.

Bất cứ điều gì xấu xa, thiếu suy nghĩ, thêm vào, nó sẽ phá vỡ. “Nhưng trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời ấy sẽ không bao giờ qua đi.” Bạn nên nhớ, khi cắt viên kim cương, bạn phải có một dụng cụ hoàn chỉnh để làm điều đó, không mẩu nào sẽ làm điều đó. Tôi đã thấy những máy nghiền nát nặng hàng tấn bị chạy qua nó, hàng tấn lớn di chuyển trên chúng, đi qua ngay trên kim cương đó. Không, nó không làm vỡ kim cương ra. Nó phải được cắt.

¹¹⁰ Bây giờ Ngài đang thực hiện điều giống như vậy với phương pháp không hề thay đổi của Ngài. Chúng ta thấy, trong Ma-lachi chương 3, Ngài phán, “Ta là Đức Chúa Trời, và Ta không thay đổi.” Ngài không thể thay đổi phương pháp Ngài.

¹¹¹ Bây giờ, như Ngài bắt đầu trong Áp-ra-ham. Sau sự sa ngã của kiệt tác đầu tiên, Ngài bắt đầu lại trong Áp-ra-ham, làm một nền tảng, để xây dựng một kiệt tác khác.

Ngài đã bắt đầu vào Ngày lễ Ngũ tuần, để xây dựng một Kiệt tác khác, Hạt giống nguyên thủy, Lời. Đã bắt đầu trong Hội thánh đầu tiên. Đó là gì? Hạt giống, Lời, Lời đã được bày tỏ, lời hứa mà đã được ban cho. Giô-ên đã nói, “Đức Chúa Trời phán, trong những ngày sau rốt, Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt; con trai con gái các ngươi sẽ nói tiên tri, những người già cả các ngươi sẽ thấy chiêm bao, những kẻ trai trẻ các ngươi sẽ xem sự hiện

thấy.” Đó là những gì Ngài sẽ làm trong những ngày sau rốt, hai, hai ngàn năm cuối cùng.

¹¹² Để ý, và nó đã tiến hành như ban đầu. Như Chúa Jêsus phán, “Lời của Đức Chúa Trời là Hạt Giống mà người gieo giống đi ra đặng gieo.” Và Ngài là Người Gieo Giống. Hạt Giống là Lời. Và, để ý, bất cứ hạt giống nào ở lại một mình không bao giờ có kết quả gì. Nó phải chịu gieo vào nơi đất để sinh ra lại nhiều quả. Và Hạt Giống này, Hội Thánh hoàn hảo đó, đã rơi xuống đất ở Nicaea, Rô-ma, khi nó trở thành một giáo phái.

¹¹³ Bây giờ, những sử gia, nên nhớ. Và các bạn là người sẽ nghe bằng này, hãy kiểm tra lại và thấy điều đó có đúng không. Hội thánh đã chết tại Nicaea, Rome, khi nó nhận lấy những giáo điều và tín điều, thay vì Lời nguyên thủy. Đó là gì? Đức Chúa Trời đã cho thấy, bằng cách mà Hội thánh đầu tiên đó, rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài đã có một Hội thánh hoàn hảo; nhưng Hội thánh, giống như hết thảy những hạt giống khác, phải gieo vào nơi đất và chết. Bây giờ, nó đã rơi vào trong đất, chết, và bị yếu mòn.

¹¹⁴ Anh em biết, tôi đã đọc một quyển sách, ở đây cách đây không lâu. Người nào đó đã viết một—một quyển sách, và nói, *Đức Chúa Trời Im Lặng*. Anh em phải đọc nó. Tôi quên, tôi—tôi nghĩ Brumback...Không, tôi không chắc, tôi không chắc ai đã viết. Nhưng tôi không nhớ. Tôi đã nghiên cứu nó. *Đức Chúa Trời Im Lặng*, đã viết, “Đức Chúa Trời, qua hai ngàn năm của thời đại đen tối, ngồi im lặng và không di động đôi tay, và nhìn xem những người tử vì đạo trung tín đi vào hang sư tử; và bị thiêu cháy bởi những người Rô-ma; thẩm sát đủ thứ; phụ nữ bị cởi quần áo, bị bôi hắc ín, vào tóc dài của họ, và châm lửa đốt.” Nên nhớ, tóc ngắn lần đầu tiên xuất hiện ở Rô-ma. Những phụ nữ Cơ-đốc có mái tóc dài, vì thế người ta—người ta đã nhúng nó vào trong dầu hắc, và châm lửa đốt cháy, và họ trần truồng; rồi người ta đem họ cho những con sư tử ăn. Và tác giả đã viết tiếp, “Đức Chúa Trời đó ở đâu?”

Ôi, đôi khi, con người mù quáng! Bạn có biết rằng Hạt giống đó phải bị chết không? Ngài không bao giờ cố giải cứu họ. Họ ngã xuống trong chiến thắng. Họ ngã xuống, đổ huyết và chết, từ bỏ sự sống mình. Tại sao vậy? Vì đó là Hạt giống. Nó phải được gieo

vào trong đất, như, trước tiên, Giảng chương 12 nói với chúng ta. “Hạt lúa mì, phải gieo vào trong đất và chết ở đó; và nó không chỉ chết, mà mọc nát.” Nhưng hạt giống nhỏ bé đã làm cho giáo phái đó biết rằng Sự sống ấy vẫn còn bên trong đó. Mặc dù hội thánh trong chính nó...

¹¹⁵ Ở tại Hội nghị Nicaea, cuộc tranh cãi chính trị của mười lăm ngày đẫm máu, khi những nhà quý tộc bước vào và muốn đưa những người quyền cao chức trọng vào trong hội thánh. Và những tiên tri của đồng vắng bước ra khỏi đó, họ ăn thảo mộc và quấn mình bằng da thú, những tiên tri chân chính, và người ta đã đuổi họ ra khỏi đó. Tại sao vậy? Hạt giống phải đi vào trong đất. Nó phải chết.

¹¹⁶ Nó đã chết trong những thời đại tăm tối, dưới những đồ dơ bẩn tối tăm. Người ta nghĩ nó đã chết. Các bạn biết, trong Phúc âm Giảng 12:24, Chúa Jêsus đã phán, “Nếu hạt giống lúa mì kia chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình.” Và Hội thánh đầu tiên lại sinh sôi nảy nở, Nàng Dâu đó, Hạt giống đó, Lời đó đã được bày tỏ, khi nó được ngã xuống trong đất ở giáo hội nghị Nicaea, Rô-ma.

¹¹⁷ Hãy lắng nghe, thưa Hội thánh, khắp các đất nước sẽ nghe điều này. Có sự dơ bẩn của bạn, là những giáo phái. Đó là nơi Lời đã bị đóng đinh, và họ đã chấp nhận giáo điều. Và trong hàng trăm và hàng trăm năm của thời đại tối tăm, Quyền Năng và sự biểu lộ của Lời bị che giấu khỏi thế gian. Chỉ có đạo Công giáo cai trị. Hết thầy chúng ta biết điều đó, khi đọc lịch sử. Chỉ có đạo Công giáo cai trị.

¹¹⁸ Nhưng, bạn—bạn không thể giấu Hạt giống nảy mầm, Nó phải được sinh ra (vì sao?) đó là công việc của Nhà Điều Khắc vĩ đại. Ngài sẽ xây dựng lại. Vì vậy Ngài...

Hạt Giống, Lời đã rơi xuống.

¹¹⁹ Khi chúng ta thấy Thánh Phao-lô, Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giảng, tất cả những người mà đã viết Lời. Và họ đã viết, Lời họ đã viết đã trở nên sống động, và đã sống, và Nó đã sống. Và khi chúng ta tìm thấy, sau khi nó đã bắt đầu chín vàng, Giảng đã bắt đầu viết trong các thư tín, ông đã bị đày ra Đảo Bát-mô sau khi bị đốt trong dầu

hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Nhưng Lời phải được sinh ra. Nó phải được viết ra. Họ không thể đun sôi Đức Thánh Linh ra khỏi ông, bằng cách đun sôi ông với dầu, vì thế ông vẫn sống. Công tác của ông đã không được hoàn thành. Ông đã chết một cái chết tự nhiên.

¹²⁰ Polycarp, là môn đồ của Giảng, đã thi hành Lời. Và từ Polycarp đến Irenaeus. Và Irenaeus, một con người vĩ đại của Đức Chúa Trời mà đã tin vào chính Phúc âm giống như chúng ta đã tin, “Lời đã chín.” Giáo hội đang cố ép Nó ra.

¹²¹ Cuối cùng khi nó đến Nicaea, Rô-ma, và tại đó nó đã bị rơi vào lòng đất, sau Thánh Martin, và bị giết chết. Thánh Martin đã tin như chúng ta tin. Ông đã đứng trên điều giống như vậy; phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh, phép báp-tem bằng nước như Danh Chúa Jêsus. Ông giữ vững quan điểm giống như chính điều mà chúng ta làm. Và ông là một tiên tri, tin vào Lời trọn vẹn của Đức Chúa Trời. Cuối cùng họ đã bị đóng đinh trên thập hình, bị nghiền nát ra trong đất, và nằm ở đó hàng trăm năm, cho tới khi thối rữa bên ngoài, Hạt giống. Những thân thể già nua đã bị thối rữa. Tôi đã ở trong những hầm mộ, tại Saint Angelo, và thấy họ đã chết, và những xương và mọi thứ bề ra. Cuối cùng họ thối rữa cho tới khi những chiếc xương tiêu hết, nhưng Sự sống vẫn còn đó.

¹²² Hạt giống lúa mì đã rơi vào trong lòng đất tại...tại Hội nghị Nicaea, bắt đầu nảy mầm trở lại, trong Martin Luther. Giống như bất cứ hạt ngô, hay lúa mì; sau khi những hạt giống thối rữa, sự sống nảy ra. Và nó bắt đầu sản sinh ra trong Martin Luther. Ông đã làm điều gì, trước tiên? Bác bỏ giáo phái của đạo Công giáo, chống lại những điều sai trật. Vì, ông nói, “Người công bình sẽ sống bởi đức tin.” Đó là gì? Một Sự sống nhỏ bé yếu ớt đã bắt đầu trong đôi chân nhỏ bé. Đó là những người theo Luther. Chắc chắn nó không giống như hạt ngũ cốc đi vào trong lòng đất, nhưng từ bây giờ Sự sống bắt đầu bước ra.

¹²³ Rồi nó tiếp tục tới cuống hoa. Rồi điều gì xảy ra? Trong thời John Wesley, ông đã làm gì khi ông đưa ra sự nên thánh? Ông ở lại sống với Lời. Và điều đó đã làm được gì? Những người theo Luther đã thiết lập và làm thành một tổ chức, vì thế đó là thời

gian cho điều gì đó xảy ra. Kiệt tác lúc bấy giờ còn đang xây dựng. Ông đã làm gì? Ông đã làm gì? Ông chống lại giáo hội Anh giáo, ra khỏi để cải cách như một cụm hoa đực. Đó là gì? Hạt giống đang đến với Sự Sống, đang lớn dần lúc này.

124 Bây giờ, cuống hoa không giống như hạt, cũng không giống như cụm hoa đực.

125 Giờ đây, hỡi anh em Ngũ Tuần ở khắp các nước, tôi muốn anh em lắng nghe, hỡi anh em của tôi. Nếu đây là Sứ điệp cuối cùng tôi từng giảng, thì Đây là kiệt tác của tôi. Anh em để ý khi lúa mì...hạt giống lúa mì rơi vào trong lòng đất, khi nó bắt đầu hình thành lại hạt của—của nó không?

126 Hãy nhìn xem thiên nhiên. Thiên nhiên, chính xác, là Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đang làm việc trong thiên nhiên, Ngài có thể làm tất cả. Nhưng từ sự phục hưng Ngũ tuần, như họ nghĩ, là Hạt giống; nó không phải. Nào hãy xem. Nhưng cái gì đó sinh ra thật giống như Hạt giống. Bây giờ hãy xem lại những gì Chúa Jêsus đã phán, trong Phúc âm Ma-thi-ơ 24:24, rằng, “Hai linh ấy trong những ngày sau rốt sẽ rất gần gũi nhau đến nỗi nó sẽ lừa dối những kẻ được Chọn nếu có thể được.”

127 Bây giờ, cuống hoa đó không giống như một hạt; cụm hoa đực cũng không giống như hạt. Nhưng bây giờ để ý, không xảy ra trong thời của Luther, nhưng trong thời cuối cùng.

128 Điều đầu tiên. Có những nhà nông lúa mì ngồi ở đây. Điều trước tiên mà đến trên hạt lúa mì, anh em nghĩ hầu như nó là một hạt giống, nhưng (nó là gì?) nó là vỏ trấu. Nó hình thành một vật phía bên ngoài nhỏ bé, giống như, để giữ hạt giống. Nó hình thành vỏ trấu. Nhưng vỏ hạt thì không phải là hạt giống, nó không gì hơn cụm hoa đực ở tua hoặc cuống của nó. Nó chỉ là vật mang của sự sống, là hạt lúa mì, lúc đó. Phúc âm Giăng chương 12, anh em thấy, Chúa Jêsus phán.

129 Lúa mì, sau khi có cụm hoa (sau Wesley), sanh ra vỏ trấu, mà lúc đầu tiên thì giống như bất cứ hạt giống nào khác. Vỏ trấu thì giống hạt nhiều hơn. Nó ngày càng giống hạt nhiều hơn mọi lúc, hạt mà đã đi vào trong đất. Và khi nó xuất hiện, cuống hoa, nó có Sự sống bên trong, nhưng chắc chắn nó không phải là hạt giống

lúa mì. Dù nó có hoa, có phần hoa, nó vẫn không phải là hạt giống. Và rồi nó đến ở trong hình vỏ trấu, và nó thật sự ở trong hình dáng hạt lúa mì, hoàn toàn giống như hạt lúa mì, nhưng tuy nhiên nó không phải lúa mì. Thật sự giống nhau về hình dáng, một cách hoàn toàn.

¹³⁰ Những người Ngũ Tuần lộ ra thật giống như lúa mì. Mỗi người đi ra từ nơi khác, bước ra từ nơi khác, nhưng họ chỉ là những người chuyên chở. Họ đi đến với giáo phái. Và đó là những gì mà Ngũ Tuần đã làm, đi đến với giáo phái. Và Ngũ Tuần đã làm gì khi nó đi ra thật giống như hạt lúa mì? Nó đã quay trở lại ngay, giống như trong Khải huyền 17, đến với một trong những giáo phái chị em. Điều đó thật chính xác. Đó là điều mà Chúa Jêsus đã phán.

¹³¹ Bây giờ hãy xem. Phúc âm sẽ đi ra qua Luther, qua Wesley, rồi vào Ngũ Tuần, và ở những ngày cuối cùng nó sẽ lừa dối ngay chính những người được Chọn nếu có thể được. Người được Chọn! Ô, anh em Ngũ Tuần, anh em không thể thấy sao?

¹³² Hạt lúa mì trong lúc ban đầu của nó thật giống như hạt giống, khi nó bắt đầu hình thành như hạt giống, ngoại trừ cái vỏ trấu. Nó đã được đặt tên, làm theo chính xác những điều mà họ đã làm ở đây trong Luther. Trong Khải huyền 17, nó chứng minh điều giống như vậy, về các giáo hội.

¹³³ Giờ đây, Hạt giống, nguyên thủy, đã rơi xuống tại giáo hội nghị Nicaea, vì nó là giáo phái đầu tiên.

¹³⁴ Để ý ở đây, Sự sống mà đã có trong cuống, cụm hoa, giờ đây tất cả chấm dứt trong Hạt giống. Sự sống xuất hiện từ Hạt giống ban đầu, đi lên qua các tiến trình khác nhau (ba tiến trình khác nhau), và rồi quay lại cho đến khi ở trong tình trạng ban đầu của Nó. Halêlugia! Ô, chào ôi! Tôi là người hạnh phúc nhất trên đời, mà Đức Chúa Trời đã để cho tôi thấy điều này. Hãy xem Lời hoàn hảo biết bao và những công việc (thiên nhiên) này cùng làm việc với nhau.

¹³⁵ Thật giống như chúng ta chứng minh sự phục sinh; mặt trời, mọc lên; mặt trời lặn; rồi mặt trời mọc lên lại.

Chiếc lá ra khỏi cây, rơi xuống, nhựa sống ở trong rễ; và trở lên lại, và—và chiếc lá trở lại với chính nó. Nó rơi trên mặt đất; sự sống của cây hút nó trở lại đúng như cũ, chất can-xi và pô-tát, và làm nó lại trở thành một chiếc lá khác.

Đấy, tất cả thiên nhiên, mọi việc đều làm đúng với—với Lời của Đức Chúa Trời. Và đây này, chính xác, một cách hoàn hảo trong các Thời đại Hội thánh này. Đó là lý do Đức Thánh Linh đã giáng xuống và đưa ra những điều đó, và lập họ ra cho chúng ta theo cách Ngài có. Điều đó hoàn toàn đúng.

¹³⁶ Để ý, ở đây, Sự sống mà đã ở trong vỏ trấu. Trong thân cây, và trong cụm hoa đực, trong vỏ trấu, tất cả hợp nhau thành Hạt giống. Và Sự sống mà ở trong thân đó, đã đi vào, để làm nên một cái khác. Sự xưng công bình, tạo nên một con đường cho sự nên thánh; sự nên thánh, tạo nên một con đường cho phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh; phép báp-tem bằng Thánh Linh, tạo ra con đường cho Chính Đức Thánh Linh giáng ngay xuống trong sự hoàn hảo, trở lại với Lời, để bày tỏ chính Nó.

¹³⁷ Nhưng, những gì đã thiết lập, phải chết. Giống như Sự sống, trong Luther, đi đến để làm nên Wesley; và—và, từ Wesley, Nó đi đến chỗ tạo nên một Ngũ tuần; và, từ Ngũ tuần, làm thành Hạt giống ban đầu. Trên đường đến Ngũ tuần, bước ra khỏi Wesley, cho tới lúc đó. Nguyên nhân mà Ngũ tuần đi ra khỏi Wesley, bởi vì nó không phải là giáo phái, nó là Ngũ tuần nguyên thủy đã có. Rồi Ngũ tuần đã đi đến chỗ lập giáo phái, và (nó đã làm gì?) nó đã quay lại với lớp vỏ ngoài vô giá trị. Nó trông giống như Cái đích thực.

¹³⁸ Và, bất cứ ai, bao nhiêu người đã từng thấy hạt—hạt giống lúa mì bắt đầu mọc lên? Vật nhỏ bé trước tiên là gì? Nó thật hoàn toàn giống như hạt giống, nhưng nó chỉ là cái vỏ bên ngoài.

Thấy ba giai đoạn mọc của nó không? Cuống; cụm hoa, hay phần hoa; rồi vỏ trấu; và rồi, vỏ trấu tróc ra, là Hạt giống ban đầu. Hiểu không? Không phải là Hạt giống; nó là Sự sống của Hạt giống, đang lớn lên qua điều này, để đến với Hạt giống. A-men, a-men! Anh em có thấy điều đó không? Nó là gì? Một sự phục sinh, trở lại thành Kiệt Tác lần nữa, giống như Cái mà đã đi vào.

¹³⁹ Ngũ tuần đi ra khỏi Wesley, bởi vì Wesley là một tổ chức. Ngũ tuần đi ra, như không phải là tổ chức, và rồi lại trở lại với một tổ chức. Nó phải thế, để làm công việc vỏ trấu. Lời đích thực của Sự Sống ở trên nó, là ở trên con đường của nó để đi đến một Hạt giống ban đầu, qua các giai đoạn này. Qua cuống hoa, rồi vào thụ phấn; từ thụ phấn, vào vỏ trấu bên ngoài; và từ vỏ trấu, Nó làm thành Hạt giống.

¹⁴⁰ Không, cuống hoa, cụm hoa, vỏ trấu, sống, họ đã sản sinh ra (sự phục hưng ban đầu của họ) người nắm giữ phần nào đó của Sự sống Hạt giống; nhưng, khi họ tổ chức, Sự Sống đã đi khỏi đó. Điều đó chứng minh bằng lịch sử. Không bao giờ một tổ chức từng làm được một điều gì sau khi nó đi vào tổ chức. Nó bị chết. Đúng thế.

¹⁴¹ Hãy xem, bây giờ Sự sống đang di chuyển lúc này. Nó đang di chuyển tiếp.

¹⁴² Để ý, những gì họ đã làm, tất cả những điều họ đã thực hiện, được chứng minh hoàn toàn chính xác bằng lịch sử con đường mà giáo hội ra đời, không bao giờ lại có ích với Ngài. Tổ chức bị xếp xó. Không bao giờ tồn tại, trong tất cả lịch sử, một giáo hội, sau khi nó lập thành tổ chức, không gì ngoài việc nó đã chết. Và tổ chức đã chết và không bao giờ được sống lại. Anh em không thể thấy điều đó chăng? Ai là người bị mù, hãy mở mắt ra nhìn! Thiên nhiên và Lời phối hợp lẫn nhau và chứng minh nó ngay ở đây rằng Đây là Lẽ thật, rằng nó là Lẽ thật. Sự Sống đó rời thân, để đến cụm hoa; từ cụm hoa, Nó tạo nên vỏ trấu; và từ vỏ trấu, Nó trở về hạt Nguyên thủy lại. Để ý, không bao giờ có ích với Ngài.

¹⁴³ Thật dễ nhận thấy làm sao hành trình sự sống này, trong đi lại của nó trong hạt giống lúa mì, hơn là nó có trong cây. Đức Chúa Trời đã gọi dân sự Ngài giống như một cây; đấy, sự sống đi xuống, vào trong cây, rồi lại quay lên lại; đi xuống rồi lại đi lên; đấy, nó đi xuống rồi đi lên lại. Nhưng, trong hạt giống lúa mì, nó đi lên từ thân ban đầu...qua cuống, cụm hoa, và vỏ trấu; và chỗ nó đã đi qua, đều chết, vì vậy nó không thể đi lại con đường đó nữa. Điều đó là gì? Nó không sử dụng được nữa. Nó đi tiếp tục để đến sự hoàn hảo của nó.

A-men! Anh em có thấy tại sao Ngài không bao giờ dùng một tổ chức không? Ngài không thể trở vào lại với nó. Nó chết. Nhưng Sự sống vẫn đi qua, từ người này đến người khác. Đây, họ đã đặt ra những tín điều và thêm vào. “Hễ ai thêm vào một lời, hoặc bớt đi một Lời,” đây, người ấy bị chặn đứng từ Nó. Nó phải là Hạt giống Sự sống đi đi lại lại.

¹⁴⁴ Tôi đang dùng điều này như một ẩn dụ lúc này, về Nàng Dâu, Kiệt Tác mà đang hình thành. Khi Kiệt tác ngã xuống, thì có một Kiệt tác nổi lên. Kiệt Tác ngã xuống ở Ngũ-...ở Nicaea, Rô-ma, ở Nicaea. Sau Nicaea, tại Rô-ma, Nàng đã đến qua một tiến trình, nhưng Nàng sẽ trở lại ngay với Kiệt Tác, tuyệt vời đó, bởi vì Nàng là một phần của Lời đã được phán bởi Ngài. Ngài sẽ có một “Hội thánh không vết không nhăn.” Nó sẽ không kết hiệp với bất cứ loại tổ chức hoặc giáo phái nào, điều đáng nguyên rửa đó. Nó đã trải qua những điều đó, nhưng nó sẽ không ở đó.

¹⁴⁵ Để ý, hạt giống đang hình thành, Sự Sống đó đang đi lên, không đi lui. Sẽ không có sự phục sinh nữa sau điều này. Sự Sống đang đến, đi đến sự hoàn thiện của nó, là sự phục sinh.

Để ý, cái vỏ cố sức đẩy cái—cái...Để ý, cái vỏ bên ngoài đẩy Hạt giống nguyên thủy ra khỏi chính nó. Trong Khải huyền, chương 3, chúng ta thấy điều này.

¹⁴⁶ Bây giờ nên nhớ, ngoài Bảy Thời đại Hội thánh, Ngài không đặt ra hội thánh nào khác, trong Kinh Thánh. Bao nhiêu người nhớ điều này? Ngài đã đi qua Thời đại Hội thánh, tiếp tục để làm điều gì khác. Nhưng, đây là điều Đó. Không có gì khác. Nhưng nhà—nhà Điều Khắc phải mang lại sự hoàn mỹ, là Lời. Hiểu không? Đừng quay lui. Nó thật khác biệt làm sao. Đúng thế. Ồ!

¹⁴⁷ Và để ý rồi, cái vỏ bên ngoài, khi sinh ra, trông giống như Hạt giống. Nhưng khi Sự sống Hạt bắt đầu lìa khỏi vỏ, để hình thành Hạt giống (Nàng Dâu), thì cái vỏ bên ngoài vô giá trị mở ra và dứt phép thông công Hạt đó. Đúng thế không? Bản chất, đó chính là những gì giáo hội đã làm.

¹⁴⁸ Trong—trong Khải huyền chương 3, chúng ta thấy Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê đã đuổi Ngài ra ngoài. Giờ đây, anh em thấy, nó đã không, trở lại trong những thời đại khác, bởi vì đã có cái gì

khác chưa được thực hiện. Nó chỉ mới đi qua và tiếp tục đến cái khác. Tôi đã nói với anh em, sẽ đến lúc, không có giáo phái nữa. Chúng ta đang ở thời cuối cùng. Và họ đã đặt Ngài ra ngoài bởi vì (tại sao?) Ngài—Ngài—Ngài là Lời, lần nữa. Ngài giống như Đấng đã ngã xuống ở đó. Ngài cũng là Giáo lý giống như vậy mà đến từ lúc ban đầu.

¹⁴⁹ Khi Hạt giống Lời bắt đầu phát triển, cái vỏ bên ngoài vô giá trị tự đẩy Nó ra. Sự Sống từ những nơi khác, chảy theo Nó. Đó là những tín đồ chân chính, họ đi theo Sự Sống tới bất cứ nơi đâu Sự Sống đi.

¹⁵⁰ Giống như dân Y-sơ-ra-ên, một hình bóng tuyệt vời, nếu chúng ta còn thời giờ; tôi chỉ còn vài phút nữa. Nhưng trong hình bóng hoàn hảo, lúc ban đầu, bất cứ nơi đâu mà Trụ Lửa đi là có Sự Sống. Đức Chúa Trời là Sự Sáng đó. Và tôi không quan tâm đó là lúc nửa đêm, hay là họ đã ở một nơi tốt đẹp rồi; khi Trụ Lửa ấy di chuyển, tiếng kèn vang lên và dân Y-sơ-ra-ên di chuyển với Nó.

Halêlugia! Khi tiếng kèn vang lên, Martin Luther dọn đi với Nó. Và ông đã tổ chức, giết chết...không phải chính ông; mà những người theo ông đã giết ông bằng tổ chức. Và rồi Đức Chúa Trời đã cất Sự Sống ra khỏi đó, đem Nó đi, đặt nó vào dưới mồ.

¹⁵¹ Rồi đến Wesley xuất hiện. Ông đã thấy tổ chức lớn đó, vì thế ông thổi kèn, về sự nên thánh, nói nhiều hơn về Lời. Hiểu không? Khi ông làm như vậy, người ta cũng dọn đi, đi ngay ra khỏi—ra ngay khỏi Luther, để vào ngay trong Giám Lý.

¹⁵² Và khi những người Ngũ tuần thấy Nó, họ đã thổi—thổi kèn, đó là lúc cho sự quay lại với các ân tứ. Thấy họ làm gì không? Họ đã thổi kèn, và họ bước ra. Rồi họ đã tổ chức.

Nhưng, nên nhớ, sau cái vỏ bên ngoài vô giá trị, đó là ba giai đoạn chúng ta biết, không có gì khác còn lại ngoài Hạt. Ôi Chúa! Và rồi Hạt giống bị đẩy ra ngoài của tất cả điều đó. A-men và a-men! Lời Hạt giống bắt đầu hình thành chính Nó, Sự Sống được sinh ra từ...Bây giờ để ý, nếu Chàng Rể, lúc ban đầu, trước tiên, Chàng Rể...Đây là lúc Nàng Dâu sắp đến.

153 Nền nhớ, Hội thánh bắt đầu ở lễ Ngũ tuần, và Nó đã ngã xuống ở Nicaea. Nó đã nảy mầm, không giống như Hạt giống thật, không; nó chỉ có một ít Sự sống trong đó, nhưng nó nảy mầm để làm thành một tổ chức. Và Ngài đã kéo qua tổ chức đó. Rồi Nó đã làm gì? Rồi Nó tiếp tục, đi từ tổ chức đó, Nó đi vào tổ chức khác, đi vào một giai đoạn khác của Lời; sự xưng công bình, sự nên thánh, phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh. Hiểu không? Và khi Nó đi qua thân này theo tiến trình, Nó cứ càng ngày càng phát triển nữa.

154 Nền nhớ, sự thụ phấn ngắn ngủi thì nhiều, cụm hoa đực giống Hạt giống hơn cuống hoa kia. Và cái vỏ bên ngoài thì giống Hạt giống hơn cụm hoa. Nhưng Chính Hạt giống thì khác xa hơn cái đó. Hiểu không? Nó chỉ dùng cái đó để làm phương tiện vận chuyển, đem chính Nó qua.

155 Để ý, Nàng Dâu. Nếu Nàng Dâu, ban đầu, là Lời, hay là Chàng Rể; và rồi nếu Nàng Dâu lấy ra từ Chàng Rể, thì Nó cũng phải là Lời. Để ý, Nàng Dâu phải là vậy.

156 Tại sao, tại sao Chàng Rể phải là Lời được bày tỏ, được làm cho rõ ràng? Là vì Nàng Dâu và Chàng Rể là Một. Nàng thật sự là miếng bị đánh của Chàng. Đó là Kiệt Tác. Nó bị đánh đập. Nói...

157 Michelangelo không thể tái chế lại kiệt tác đó. Ông không thể làm lại nó.

Nhưng Đức Chúa Trời sẽ làm được điều đó. Ngài sẽ mang Nàng Dâu nhỏ bé này, mà bị đánh đó, đặt ngay lại đúng chỗ bên cạnh Lời ban đầu. Và Ngài đấy, đó là Kiệt Tác ấy, gia đình lại trở về trong vườn Ê-đen.

158 Làm sao Nàng Dâu này sẽ thực hiện điều này? Làm sao Lúa mì này sẽ thực hiện điều này? Ma-la-chi chương 4 đã nói, trong những ngày sau rốt, nó sẽ được khôi phục lại, (điều gì?) khôi phục lại như ban đầu; đem nó trở lại! “Ta sẽ khôi phục lại,” Chúa phán, “tất cả những năm mà sâu keo, sâu lột vỏ, và tất cả những thứ khác đã ăn. Ta sẽ khôi phục lại.” Ma-la-chi 4 đã nói, “Ngài sẽ phục hồi lại tấm lòng của dân sự, và Đức tin của dân sự, trở lại cùng các tổ phụ lúc ban đầu.” Hiểu không? Chúng ta thấy điều này ngay trước mắt, thưa Hội thánh. Chúng ta đang ở đâu?

¹⁵⁹ Bây giờ, sẽ kết thúc trong vài phút. Tôi muốn để ý một điều gì đó thật gần gũi mà vừa mới xảy ra.

Ma-la-chi 4 là mang trở lại, trở lại với lúc ban đầu.

¹⁶⁰ Nàng Dâu bị đập từ hội thánh, từ thân thể hội thánh; bị đập với Chủ của Nàng, vì cùng mục đích. Nàng là Lời. Giống như Giô-sép đã bị anh em mình đánh đập, bởi vì ông là Lời. Và Chúa Jê-sus bị anh em Ngài đánh đập, vì Ngài là Lời. Hội thánh bị đập...Nàng Dâu bị đánh đập từ hội thánh, vì Nàng là Lời. Đó là những giai đoạn của anh em lần nữa; một, hai, ba, đấy, thật chính xác.

¹⁶¹ Lời, sống và động, Nàng Dâu Kinh Thánh, không phải nàng dâu nào đó con người tạo nên; mà là Nàng Dâu Kinh Thánh, bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ. “Không có sự đẹp để cho chúng ta ưa thích Nàng, nhưng chúng ta đã tưởng Nàng bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ.” Đúng thế. Nàng cam chịu một mình. Nàng bị đập từ tất cả các giáo phái, theo Khải huyền chương 3. Nàng bị đập ra từ Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê để Nàng được sống lại. Hiếu không? Hội thánh này được sống lại trong Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê; đó là cái vỏ trấu bên ngoài. Nhưng nếu những cái khác chúng đã...

¹⁶² Anh em những người Ngũ Tuần không thể thấy điều đó chẳng, nếu giáo phái khác là cái vỏ và chết? Nếu cái (cuống hoa) khác đã phải chết, nếu cụm hoa phải chết, cái vỏ bên ngoài cũng phải chết; đó là ba giai đoạn của các tổ chức.

¹⁶³ Và nên nhớ, anh em đã nói, “Ồ, bây giờ, có nhiều cụm hoa treo ở trên. Có rất nhiều *cái này*.” Vâng. Đó là Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Lutheran, hội thánh của Đấng Christ, tất cả những thứ khác nhỏ bé này sẽ rơi xuống trên điều đó, với những chiếc lá và mọi thứ bám trên nó, nhưng hội thánh nguyên thủy là những sự cải chánh, bây giờ, thấy đó.

¹⁶⁴ Chịu đựng một mình, giống như Chàng Rể, “bị người ta chối bỏ, khinh dể và bị các giáo hội chối bỏ.” Nàng Dâu phải chịu cách ấy. Đó là gì? Đó là Kiệt Tác hoàn mỹ của Ngài, đấy, đó là Lời mà qua đó Ngài có thể thực hiện ý định, bày tỏ. Bị chối bỏ!

¹⁶⁵ Vậy, cuống, cụm hoa, và vỏ, không bao giờ trở nên Hạt giống, không, nhưng luôn mọi lúc lại càng trở nên giống như Hạt giống hơn.

¹⁶⁶ Bây giờ vào mùa gặt, Hạt giống trở lại với Sự sống ban đầu của nó, trở lại với Kinh Thánh. Ma-la-chi chương 4 đã nói nó sẽ mang lại cách đó. Ô, ô, chao ôi! Phải có tất cả! Là cách này, Nó phải có hết thấy Lời. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

¹⁶⁷ Bây giờ Ngài đã nói gì, trong Khải huyền 10, điều gì sẽ xảy ra? Tại sao là chuyến đi đến Tucson? Để mở ra cho Hội thánh. “Trong những ngày của sứ giả, của thiên sứ thứ bảy, Sứ điệp của thiên sứ thứ bảy, toàn bộ Lời của Đức Chúa Trời sẽ được bày tỏ. Dấu Ấn, mà hết thấy những gì tất cả cuống hoa đã để lại, về lý do và tất cả về Nó, sẽ được bày tỏ trong lúc này.”

Đó có phải là những gì Lời đã nói không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Thế thì, chúng ta thấy điều đó. Thế thì chúng ta ở đâu, đây, chúng ta ở đâu? Có một điều duy nhất, mùa gặt là đây. Nàng đã chín muồi. Bây giờ Nàng đã sẵn sàng cho sự Đến. Để ý.

¹⁶⁸ Không, sẽ không bao giờ là Nó. Vào mùa gặt, Hạt giống trở lại với tình trạng ban đầu, và phải có tất cả Lời, để trở thành Hạt giống. Bây giờ, anh chị em không thể có nữa Hạt; nó sẽ không phát triển. Hiểu không? Nó phải là toàn bộ Hạt giống. Nó phải không biểu lộ...Nói, “Tôi tin vào phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh. Halêlugia! Tôi tin vào việc nói tiếng lạ.” Đó chỉ là một phần của Hạt giống, ừ-m, nhưng bây giờ ở đó được thêm vào với điều đó. Ha-lê-lu-gia! Hiểu không? Sự Sống, không phải là những ân tứ; mà là Sự Sống của những ân tứ ấy. Đây, hiểu những gì tôi muốn nói không? Chúng ta đang ở vào kỳ cuối cùng, hơi các anh em.

¹⁶⁹ Thân, hoa, vỏ trấu, bị chết và khô lúc này. Chỉ có một điều duy nhất phải xảy ra đối với điều đó, là nó bị gom lại trong Hội đồng Giáo hội Toàn cầu để bị thiêu đốt.

¹⁷⁰ Lời đã trở nên xác thịt, hoàn toàn đúng như Ngài đã hứa trong Lu-ca 17, Ma-la-chi 4, và tất cả, đây, đúng thế, sự Khải thị.

¹⁷¹ Tất cả Sự sống thật mà đã có thân, cụm hoa, và vỏ trấu, thì bây giờ đang tập hợp lại trong Hạt giống, để sẵn sàng cho sự phục sinh, sẵn sàng cho mùa gặt. An-pha đã trở thành Ô-mê-ga. A-men. Đầu trở nên sau rốt, và rốt trở nên đầu. Hạt giống, mà đã đi vào, đã đến qua tiến trình và trở nên Hạt giống lại.

Hạt giống đó, mà đã rơi xuống trong vườn Ê-đen, và chết ở đó, đến trở lại. Từ hạt giống bất toàn ấy mà đã chết ở đó, trở lại thành Hạt giống toàn mỹ, A-đam thứ Hai.

¹⁷² Ê-va đầu tiên đã sa ngã, và được sử dụng trong sự cải chánh thứ hai...lần đến thứ hai, khi sanh ra một con trẻ, bây giờ lại trở nên Nàng Dâu thật, Hạt giống ấy, trở lại ngay với Lời ban đầu.

An-pha và Ô-mê-ga là một. “An-...” Ngài phán, “Ta là An-pha và Ô-mê-ga,” Ngài không bao giờ nói điều gì giữa chừng. Ừ-m. “Ta là An-pha và Ô-mê-ga, là Đấng Trước hết và Đấng Sau cùng.” Vâng, thưa quý vị.

¹⁷³ Chức vụ đầu tiên và chức vụ sau cùng thì giống nhau. Sự điệp đầu tiên và Sự điệp cuối cùng (thứ hai) thì như nhau. “Ta là, Ta đã ở trong An-pha; Ta hiện ở trong Ô-mê-ga.” “Sẽ có một ngày mà không phải là ngày hay đêm, nhưng buổi chiều sẽ có Sự sáng.” Đấy, An-pha và Ô-mê-ga, nó trở nên đầu tiên và cuối cùng. Ồ, chao ôi, các anh em, ước gì chúng ta có thể ở lại nhiều giờ để nói về điều đó.

¹⁷⁴ Kiệt Tác vĩ đại của gia đình, A-đam thứ Hai và Ê-va thứ Hai, bây giờ sẵn sàng cho vườn Ê-đen, Thiên hi niên, a-men, trở lại trên đất. Ha-lê-lu-gia! Nhà Điêu Khắc vĩ đại đã không để họ nằm nơi đó. Ngài đã mất thời gian, khi Ngài đã làm qua hàng triệu năm, để nặn nên cặp đầu tiên hoàn mỹ; và họ đã sa ngã. Bây giờ trải qua hàng ngàn năm, Ngài đã nắn nên lại, và bây giờ đây họ đã sẵn sàng rồi.

¹⁷⁵ Kiệt Tác đã đến và bị đốn ngã; từ bên sườn Ngài lộ ra một người bạn đời.

Và Nàng được nuôi dưỡng trong cùng một tiến trình. Bây giờ đây Nàng trở lại; với đầy đủ tính cách của mình, là Kinh Thánh, và mọi sự khác, chỉ ra cho chúng ta ở đây.

Các nước đang náo loạn, Y-sơ-ra-ên đang thức tỉnh,
 Những dấu hiệu đã được Kinh Thánh báo trước;
 Ngày dân Ngoại được tính, (nhìn đám người
 không được tôn trọng này chúng ta có), với
 sự lộn xộn kinh khủng,
 Hãy trở lại, Hỡi dân tan lạc, với chính quê hương mình.

Đúng thế. Tốt hơn bạn nên bước vào đó nhanh, nếu muốn.

Tôi sẽ kết thúc chỉ trong khoảng năm, mười phút.

¹⁷⁶ Để ý kiệt tác vĩ đại, của gia đình. Chồng và vợ không thể là một gia đình thật sự trừ phi họ là một. Họ phải là một. Nếu không, họ không phải là một gia đình hạnh phúc; người vợ kéo đi một đường, còn chồng kéo đi một nẻo. Điều đó sẽ làm nên một gia đình kinh khủng. Nhưng trong sự thống nhất với nhau, với tình yêu người này đối với người kia, đó mới là một gia đình. Và bây giờ đó là kiệt tác của Đức Chúa Trời, và bây giờ tất cả gia đình thật ở đây mô tả điều đó. Hiểu không?

Và bây giờ gia đình Kiệt Tác đã đến lại, Đấng Christ và Nàng Dâu của Ngài, sẵn sàng đến. A-đam thứ Hai, Ê-va thứ Hai, bây giờ sẵn sàng để trở về Nhà của họ. Và toàn thể bức tranh là sự cứu chuộc. Từ nơi đã ở, mang nó trở về, đấy, thật chính xác đem trả nó lại. Sau khi...

¹⁷⁷ Ngày nọ, đứng lên đây tại Hội Thương Gia Cơ-đốc. Nhiều người trong anh em, tôi đoán, đã có mặt tại đó. Khi tôi nghe linh mục Lutheran đó, hay là thầy giảng đó, hay được cho là như vậy, đứng lên ở đó và nói điều lố bịch ấy, và đem những gì chúng ta tin ra làm trò cười. Và người trong Hội Thương gia Tin lành Trọn vẹn mời ông ta ở đó, và nói điều ấy. Ông ta mặc cổ áo quay tròn. Nhiều người trong số họ bây giờ mặc thế. Và ông ta nói, “Này, người ta hỏi tại sao tôi mặc áo cổ vòng, nói, ‘Làm thế nào họ có thể bảo anh rằng anh là một linh mục Công giáo.’” Nói, “Không có sự khác biệt, và không nên có.” Ông ta nói, “Chúng ta hết thấy đều là con cái của Đức Chúa Trời.” Ông nói, “Tôi biết một linh mục Công giáo thì vô sở bất tại, đấy, có thể hiện diện mọi nơi.”

¹⁷⁸ Vậy thì anh em không thể hiện diện mọi nơi mà không thông biết mọi sự. Đức Chúa Trời thậm chí không hiện diện mọi nơi; Đức Chúa Trời thông biết hết mọi sự. Sự thông biết mọi sự, làm cho Ngài hiện diện mọi nơi, Ngài biết mọi sự. Nhưng, để là một Người, Ngài phải ở trong một Người. Bởi thông biết mọi sự—thông biết mọi sự, Ngài có thể hiện diện mọi nơi. Vì, Ngài biết mọi sự, và biết trước khi...Ngài biết, trước khi thế gian bắt đầu, bao nhiêu con bọ chết, con chấy, và bao nhiêu con rệp, và bao nhiêu lần chúng nháy mắt, và mọi thứ về nó, đấy, vì Ngài hiện diện mọi nơi. Anh em không thể biết mọi sự—thông biết mọi sự mà không là vô hạn. Chỉ có duy nhất một đấng vô hạn duy nhất; là Đức Chúa Trời. A-men! Và rồi chúng ta...

¹⁷⁹ Đó là gì? Đó là ma quỷ, đem họ đi thẳng vào cuộc tàn sát ấy. Mỗi một người trong họ đi vào, chính xác như những gì Kinh Thánh đã nói. Và nó đây này, đấy, nó đến ngay giữa những người Ngũ Tuần, và cứ lôi kéo họ thẳng vào đúng như...Thật là thì giờ đáng sợ!

¹⁸⁰ Ồ, sau sự làm chứng đó, người nào đó đã nói với tôi...Tôi—tôi...Thật là tốt nếu tôi đã không nói rất nhiều, bởi vì có thể họ bắt tôi bỏ tù tại đó. Nhưng tôi cứ suy nghĩ, “Nó kia kìa.”

Những—những người mà được dạy dỗ, thì biết. “Người khôn sáng sẽ biết Đức Chúa Trời của mình, trong ngày đó,” được chép trong Đa-ni-ên. Vâng, thưa quý vị. Đấy, “Người khôn sáng sẽ biết Đức Chúa Trời của họ.” Họ đang quan sát những điều này.

¹⁸¹ Nhưng khi tôi thấy điều đó xảy ra, và những người Ngũ Tuần đứng đó với ông ta! Ngay cả Oral Roberts đã nhìn tôi như *thế*. Tôi đáp, “Ồ, chào ôi!” Ừm! Nhưng, đang đứng đó với một người có giáo dục, lịch sự tao nhã, và vân vân, anh em biết đấy.

¹⁸² Đó không phải là cách Đức Chúa Trời đánh bóng người của Ngài. Ngài không tô điểm cho người của Ngài bằng học vấn. Ngài làm vinh hiển bằng sự hạ mình, trong—trong năng quyền của Lời được bày tỏ của Ngài, bày tỏ trong hình dạng Hạt giống mà Nó đi từ đó.

¹⁸³ Vậy thì, một người nào đó đã nói với tôi, rằng, “Anh Branham,” nói, “có một điều tôi không thể hiểu về anh.”

Tôi nói, “Điều gì thế?”

¹⁸⁴ Đứng ngoài đó trong hành lang...Tôi đoán, có Chị Dauch và họ, sau khi tôi bắt tay với Bill, và đứng đó; rồi hết thấy đi dạo quanh góc phố, cả đám người. Một mục sư siết chặt cổ áo, theo cách của ông, ông nói, “Tại sao mà ông luôn luôn quở trách dân sự?” Ông ấy nói, “Dân sự họ tin ông là đây tớ của Đức Chúa Trời, thì ông phải lịch sự, và nói năng ngọt ngào với họ, và mọi thứ.” Ông ta nói, “Mỗi lần tôi nghe ông đứng lên, là ông đều khiển trách phụ nữ, về việc cắt tóc ngắn, về chuyện mặc quần đùi, và trang điểm, và tất cả thứ này nọ; và ông chửi dân sự, và nói họ thật nguội lạnh hình thức và lãnh đạm.” Nói, “Tại sao ông làm điều đó?” Nói, “Dân sự họ yêu mến ông. Làm sao ông có thể là con được yêu của Đức Chúa Trời mà lại làm điều như thế?”

Tôi nghĩ, “Chúa ôi, xin giúp con trả lời với con người lịch sự bảnh bao này. Thấy không? Ngài cứ để con trả lời ông ta, nơi nào đó, rằng ông sẽ bị treo lên bằng sợi dây thừng của chính ông.” Đúng thế.

Tôi đáp, “Ồ,” tôi nói, “thưa ông, ông đã bao giờ đọc về nhà soạn nhạc vĩ đại gọi là...nhà soạn nhạc vĩ đại tên là Beethoven chưa?”

Ông ta nói, “Ồ, chắc chắn là rồi, tôi đã đọc về Beethoven.”

¹⁸⁵ Tôi đáp, “Ông ấy có thể đã xé cả đồng giấy vụn để làm nháp, nhưng ông ấy đã cho thế giới những kiệt tác.” Ông ta không hề mở miệng và nói gì khác nữa. Tôi nói, “Khi ông ấy để tâm vào nghiên cứu với nguồn cảm hứng, ông viết xuống điều gì đó. Ông ấy đã đi vào phòng và cầu nguyện. Nó không đúng, ông sẽ xé và ném vào sọt rác. Nhưng khi ông đã thông suốt, bằng tất cả nguồn cảm hứng, thì thế giới có một kiệt tác.”

Ồ, Lời làm tổn thương làm sao, nhưng Nó tạo ra những kiệt tác; ừ-m, lấy đi hết vỏ trấu và cuống hoa. Nó sinh ra Kiệt tác.

¹⁸⁶ Tôi còn bảy phút để kể cho các bạn nghe về một số điều xảy ra ngày hôm kia, là hết đúng giờ. Ngày ba tháng Bảy, tôi giảng xong ở đây đang ngồi trong...trung tâm này phía trên đây, trung tâm mua sắm ngay phía ngoài chúng ta đây. Tôi đã ở Pigalle, ở Rô-ma, ở Pháp, và tôi đã ở thành phố New York, Los Angeles. Nhưng

đám phụ nữ ô uế nhất tôi từng thấy trong đời là Jeffersonville, Indiana. Tôi chưa bao giờ thấy sự bôi lem luốc và ô uế quá nhiều như thế trong đời như tôi thấy giữa họ. Tôi ngồi đó cho đến nỗi lên cơn đau tim, và Chúa đã cho tôi thấy một khả tượng.

Bây giờ tôi sẽ nói về khả tượng đó. Tôi không biết tôi có thể thông giải điều đó không, nhưng tôi—tôi sẽ nói về khả tượng cho lần đầu tiên của tôi.

¹⁸⁷ Tôi đã ngã xuống ở lối ra vào. Và, khi tôi ngã, Người nào đó đã ở với tôi. Tôi không thấy Người ấy. Đó chỉ là một Tiếng nói. Và tôi—tôi nhìn. Và khi tôi—tôi nhìn cách này, Người nói, “Nàng Dâu sẽ đến như đã duyệt trước.”

Và tôi nhìn, đang đến với tôi, và tôi thấy một đám phụ nữ mặc áo tinh sạch đẹp—đẹp nhất mà tôi từng thấy trong đời. Nhưng mỗi người trong họ, trông giống như, được mặc áo khác nhau. Hết thấy họ đều để tóc dài. Và họ có tay áo và váy áo dài hơn, và vân vân. Những phụ nữ trẻ, họ trông hầu như tôi đoán, khoảng hai mươi tuổi.

¹⁸⁸ Bây giờ tôi có quyển Kinh Thánh để mở ra trước mặt tôi. Hiểu không? Tôi chỉ có thể nói những gì tôi đã thấy.

Nếu anh em nói, “Anh đang nhìn cái gì?” Tôi đang nhìn đồng hồ. “Anh đang trông chờ cái gì?” Tôi đang trông chờ dân sự, nhìn xem mọi người. “Anh đang nhìn vào cái gì?” Tôi đang nhìn vào Kinh Thánh. Chỉ thế thôi. Tôi đang nói về Lễ thật. Đó là những gì tôi thấy. Và tôi chỉ có thể nói về những gì tôi thấy. Tôi không—tôi không biết những gì nó...tất cả về nó. Tôi chỉ phải nói với các bạn.

¹⁸⁹ Nhưng, khi Nàng Dâu này, Nàng đang nhìn thẳng vào...Người đang nói với tôi, và tôi, đứng với nhau. Đôi mắt Nàng, Nàng là người trong sạch nhất, duyên dáng nhất tôi từng thấy trong đời. Giống như có thể là một tá, hay nhiều người hơn, chỉ...Tôi không biết bao nhiêu người đi ngang hàng với nhau, nhưng chỉ trong một nhóm của họ. Và khi Nàng đi ngang qua, hương thơm ngát ngào, trong không khí. Và đôi mắt Nàng mở ra, nhìn chăm chú, khi Nàng đi qua.Ồ, Nàng xinh đẹp! Tôi nhìn Nàng, và khi Nàng

đi qua. Người đó nói, “Bây giờ chúng ta sẽ xem lại...” Nói, “Đó là Nàng Dâu.”

“Bây giờ chúng ta sẽ xem lại các hội thánh.” Và họ đến. Tôi để ý họ đang đến gần. Và khi họ đến gần, mỗi người, trông có vẻ, xấu xí. Tôi chưa bao giờ thấy một đám người ô uế như vậy trong đời.

Và khi Người nói, “Người kế tiếp,” tôi nghe một tiếng ồn. Và Tiếng đó nói, “Người kế tiếp,” nói, “ở đây đến nhóm người Mỹ.”

¹⁹⁰ Nay, tôi là người Mỹ, nhưng điều—điều này làm tôi phát ốm. Tôi không đủ tài hùng biện, trong cử tọa nhiều thành phần, để nói những gì xảy ra. Tôi—tôi—tôi...Và anh chị em sẽ phải đọc mới biết ẩn ý. Nhưng khi những người phụ nữ đến, người đứng đầu là một cụ phù thủy. Bà ta có một cái mũi dài vĩ đại và cái miệng to lớn. Và tất cả họ mặc loại áo quần thấp hơn dưới đây; nhưng phía trên cùng chỉ có dải dây, mà, thật nhỏ, khoảng nửa đốt ngón tay mà di chuyển lên và đi quanh họ như thế này. Và mỗi người đàn bà có điều gì theo đó theo thứ tự...

¹⁹¹ Nhiều người trong anh chị em, cách đây nhiều năm, có nhớ lúc nào chúng ta thường cắt giấy đó, anh chị em biết, giấy báo, và làm một con điều bay không? Bao nhiêu người nhớ điều đó? Anh chị em biết đấy. Sao, tôi nghĩ họ dùng nó trong những ngày hội, anh chị em biết đó. Những tua bằng giấy rủ xuống như thế kia, diềm quanh bằng giấy báo, dây buộc bằng giấy báo.

Họ có giữ cái gì đó giữ bên dưới, như thế này, giữ ở dưới chúng. Tất cả phần này bị phơi bày ra.

Và mỗi người cắt tóc thật ngắn, và hết thấy có vẻ như uốn quần thành búp như thế, mái tóc cắt thật ngắn; và hóa trang đậm. Hoàn toàn không gì ngoài giống như những gái điếm đứng đường.

Và họ bước đi với tờ báo này, và, sự thô tục! Lúc này, tờ giấy là những gì che phía trước họ. Nhưng khi họ đi ngang qua chỗ người quan sát đứng, phía sau lưng họ...Và thấy cách họ đi, trong phần phía trước và phần sau lưng họ, và cách họ hành động!

Tôi nghĩ, “Đó là Hội thánh sao?”

¹⁹² Và họ đi ở đó. Họ hát những bài hát điệu nhạc kích động, hay là cái gì đó mà anh chị em gọi, anh chị em biết đó, đi xuống, hát như thế đó và đi qua.

Tôi nói, “Đó là Hội thánh à?” Và tôi đứng đó, và trong lòng tôi đang khóc.

Và, mũ phù thủy này, với sự để ý của tôi chẳng là gì khác trên thế gian ngoài mũ ta là một...Mũ ta là Hội đồng Giáo hội Toàn cầu đó, đang dẫn họ đi thẳng ngay xuống con đường mũ ta đang đi. Họ đi ra khỏi rẽ trái, rồi biến mất trong sự hỗn loạn; tuy nhiên vẫn còn tiếng đập của thứ âm nhạc này tạo nên những âm thanh thật vui nhộn, và lắc lư thân hình của họ, bên này và rồi bên kia. Và rồi, như thế, hành động kỳ quặc như thế, mà bước đi.

¹⁹³ Và tôi chỉ biết cúi đầu, và Ngài phán, “Đội đã, Nàng Dâu phải đến lần nữa.”

Và tôi nhìn, và ở đây họ đến lại. Và họ đi ngang qua, những phụ nữ trông đáng yêu. Hết thấy họ nhìn thẳng vào tôi, khi họ đi ngang qua. Và tôi để ý mỗi người mặc áo khác nhau. Và một người ở phía sau có mái tóc dài xõa xuống, và cuộn tròn như thế này; có thể là người Đức, hay là cái gì như thế. Và tôi quan sát họ.

Rồi khi họ bắt đầu đi khỏi, hai hay ba người trong họ, ở phía sau, hầu như đi trật bước ra ngoài, và tôi định la lên cho họ biết. Và họ cố gắng bước lại như cũ. Tôi thấy họ, thật như trong khải tượng cứ mờ dần và thay đổi, khỏi tôi.

¹⁹⁴ Bây giờ đây là sự thông giải việc ấy. Lý do...Bây giờ, nên nhớ, tôi vừa viết xong...Tôi chưa làm xong, tôi chưa viết những ghi chú này. Nhưng trong bài giảng, sáng nay, tôi bắt gặp một cái gì đã có, ngay trong bài giảng của tôi. Anh em để ý không, hội thánh chỉ hiện ra trong tầm mắt...

Vậy thì, đó là Sự thật, thưa các bạn. Cha Thiên thượng, Đấng đã viết Lời, biết tôi nói Sự thật. Hiểu không? Tôi biết tôi chỉ nói Sự thật.

Và không biết điều đó cho đến chỉ cách đây vài phút, có vẻ như, hay là chỉ mới đây, đây. Anh em để ý không? Nàng Dâu hiện ra hai lần; Hạt giống đầu tiên và Hạt giống thứ hai, cả hai hoàn toàn chỉ là Một. Và lý do họ được mặc...ăn mặc trong những phần

khác nhau, Nàng sẽ đến từ tất cả các dân tộc, điều đó sẽ làm nên Nàng Dâu. Mỗi người đều có mái tóc dài, và không trang điểm, và là những cô gái thật xinh đẹp. Và họ đang nhìn tôi. Điều đó tượng trưng cho Nàng Dâu bước ra từ các quốc gia. Hiểu không? Nàng, mỗi người đại diện cho một nước, khi họ bước đi hoàn toàn trong hàng ngũ với Lời. Hiểu không?

¹⁹⁵ Và, rồi, tôi phải canh chừng Nàng. Nàng sẽ đi sai hàng lối với Lời đó nếu tôi không quan sát, khi Nàng đi qua, nếu Nàng đi ngang qua. Có lẽ đó sẽ là thì giờ của tôi, khi tôi qua đời, đây, khi tôi hoàn thành nhiệm vụ, hay là bất cứ điều gì khác.

¹⁹⁶ Điều gì? Họ quay trở lại. Họ đang cố hết sức, và quay trở lại, chỉ đi vào hàng lối; bởi vì, họ—họ đang nhìn ra ngoài nơi nào khác, chăm xem về hội thánh đó mà cứ đi ra mà vào trong sự hỗn loạn. Nhưng hai...Những người phía trước, không bao giờ. Những người phía sau, chỉ hai hay ba người trong họ, hầu như đã bước đi sai hàng một chút về phía tay phải, và trông có vẻ như đang cố gắng trở lại hàng khi họ đi ngang qua. Họ chỉ đi ngang qua tôi, ô, khoảng chừng từ đây tới bức tường, ngang qua tôi. Và tôi đang đứng đó. Và rồi tôi vừa thấy thì hết thấy họ di chuyển ra và là khỏi.

Nhưng, anh em để ý, hội thánh chỉ đến trong khải tượng một lần mà thôi, mỗi dân tộc, hội thánh. Nhưng Nàng Dâu đến trong hai lần. Đây, anh chị em hiểu điều đó là gì không? Bây giờ, chúng ta không biết nó, nhưng hãy nhìn nó với Sự điệp của tôi sáng nay. Không biết điều đó. Hiểu không?

¹⁹⁷ Hạt giống đã rơi xuống đất ở giáo hội nghị Nicaea. Đó là Hạt giống nguyên thủy. Và Nó đến qua tiến trình của những giáo phái này, mà từng tồn tại một lần thôi. Nhưng Nàng Dâu trở lại lần nữa trong những ngày sau rốt. “Ta sẽ phục hồi lại.” Thấy đó, Kiệt Tác được nuôi dưỡng. Đó là lý do Nàng đến trong khải tượng, duyệt lại lần thứ hai. Nàng đã được duyệt lần thứ nhất, rồi Nàng được duyệt lại lần thứ hai. Và Nàng Dâu lần thứ hai, thật hoàn hảo, giống như Nàng Dâu lần thứ nhất. Ôi Chúa, xin thương xót! Hãy nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, đến với Sự Sống, mau vào trong Hạt, thật nhanh! Ủ-m.

¹⁹⁸ Tất cả những thứ khác không bao giờ xuất hiện nữa. Chúng đi ra, không bao giờ đến lại.

Nhưng Nàng Dâu trở lại, vì Nàng là An-pha và Ô-mê-ga. Đức Chúa Trời, Điều Khắc Gia vĩ đại, đã làm cho Ngài một Kiệt Tác, vì Nó là một mảnh của Kiệt Tác đầu tiên của Ngài. Như Ngài đã tạo nên trong vườn Ê-đen, và lấy một mẫu từ đó, để làm nên một mẫu khác và rồi mẫu đó bị cám dỗ sa ngã, bấy giờ Ngài dành suốt thời gian này để xây dựng nó lại. Và Ngài đã cho ra một Kiệt Tác này, và đã bị đánh đập, để...Phần mà bị đánh đập đó, là để đem trả lại cho Kiệt Tác ấy, lần nữa.

¹⁹⁹ Vì thế, Kiệt Tác và Con của Đức Chúa Trời, Kiệt Tác và Nàng Dâu, và Nó là một mảnh của Ngài, mà phải là sự làm trọn của Lời. Lời đã được ứng nghiệm, và chúng ta sẵn sàng cho sự Chúa Tái lâm.

²⁰⁰ Hỡi Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, hãy cúi lòng mình và chính—chính mình anh chị em trước Đức Chúa Trời. Những điều này là thật. Tôi biết rằng nó có vẻ giống như thế, một điều vĩ đại như thế sẽ đến, sẽ lan truyền đến hết thủy các nước. Nó đã chưa bao giờ có. Ngài không thay đổi đường lối của Ngài. Thật cảm ơn, thưa Hội thánh, cảm ơn rằng anh chị em ở chỗ mà anh chị em hiện có ngày hôm nay nếu anh chị em ở trong Đấng Christ. Bởi vì, anh chị em thấy, bây giờ, và khi mà...

²⁰¹ Nên nhớ, tất cả Sự sống đó sẽ gom hết lại ngay trong Hạt, cho sự phục sinh, nhưng cuống trang trí bên ngoài phải bị đốt. Phần còn lại của nó; vỏ bên ngoài và hết thủy, phải bị thiêu hủy, và sẽ bị thiêu hủy. Đừng tin vào giáo phái của bạn, những giáo phái ấy. Hãy ở lại trong Lời, Sự Sống, Đức Chúa Trời và Kiệt Tác của Ngài.

²⁰² Rồi điều gì sẽ xảy ra trong Thiên hi niên? Đấng Christ và Nàng Dâu của Ngài, trở lại trong vườn của Thiên hi niên. A-men!

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
Vì Ngài trước đã yêu tôi
Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi
Ở trên cây Thập hình.

203 Đó là nơi Ngài đã bị đánh đập. “Chúng ta lại tưởng rằng Ngài đã bị Đức Chúa Trời đánh đập, và làm cho khốn khổ. Nhưng Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, Ngài đã vì sự gian ác của chúng ta mà bị thương.”

204 Có ai ở đây, sáng nay, mà không ở trong Hạt đó sáng nay không? Và khi Sự sống giờ đây đang kéo mấu cuối cùng của nó ra khỏi cái vỏ vô giá trị, khỏi cái vỏ đang khô héo. Bao nhiêu người biết rằng giáo hội Ngũ Tuần đang khô héo? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Đó là gì? Sự Sống đang lìa khỏi nó. Thành thật mà nói, nó đã rời khỏi. Và nếu Nàng Dâu ở trong sự duyệt trước rồi, tôi ngạc nhiên nếu Nàng Dâu không trang điểm rồi, lúc đó. [Anh Branham bắt đầu ngân nga, *Tôi Yêu Ngài*.]

...yêu Ngài, tôi yêu Ngài
Vì Ngài trước đã yêu tôi
Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi
Ở trên cây Thập hình.

205 Chúng ta cúi đầu giờ này. Có ai ở đây muốn được nhớ đến không? Nếu bạn cảm thấy mình không...

Thưa các bạn, điều đó quá rõ ràng. Tôi chưa bao giờ có một khả tượng trong đời, trừ phi điều gì đó đã xảy ra, tiếp theo sau. Tôi nói Lẽ thật. Tất cả những lần khác, nếu tôi đã nói Lẽ thật, Đức Chúa Trời đã chứng minh nó. Thế thì, lần này tôi cũng nói Lẽ thật.

206 Tôi không biết chúng ta đang sống trong ngày gì, nhưng tôi biết không có điều gì còn lại. Không thể có một nhà chính trị dấy lên mà có thể giải quyết điều này. Chính trị, đất nước bị diệt vong. Ôi Chúa! Bạn có thể, các bạn có thể hạ mình xuống thấp đủ để—để—để cảm thấy điều đó. Dân tộc bị diệt vong; không phải một dân tộc, nhưng các dân tộc. Đây là đám tốt nhất, và nó chết. Thế thì, nếu các dân chết, thế giới này cũng chết. Và các giáo hội, theo quan điểm của tôi, Ngũ Tuần là giáo hội tốt nhất mà họ có, nhưng nó đã chết.

Ôi Chúa, xin thương xót chúng con!

207 Nếu bạn không biết Ngài, xin nhanh lên, nhanh lên. Nếu bạn cảm biết Sự Sống, hãy bước ra khỏi...ra khỏi tội lỗi của bạn, bước

ra khỏi thứ mà bạn đang ở trong. Đến với Hạt, nhanh lên. Kéo bạn sẽ chết trong thân, hay trong vỏ đó.

Hãy cầu nguyện, trong lúc chúng ta hát giờ này. “Tôi yêu Ngài.”

Bây giờ tùy bạn. Chúng tôi không giáo phái, không gì cả. Chúng tôi chỉ có Đấng Christ. Bạn sẽ được hoan nghênh thờ phượng với Ngài, với chúng tôi, cho tới khi Ngài đến. Chúng tôi không thể ghi tên bạn vào sách; vì chúng tôi không có sách. Chúng tôi muốn tên bạn được ghi tên vào Sách Sự Sống. Bạn chỉ có thể làm điều đó qua sự Sanh ra. Bạn sẽ làm ngay bây giờ chứ? Hãy kêu cầu Đấng Christ cho được Sự Sống mới, để mang bạn vào, ghi tên bạn vào Sách Ngài, nếu chưa. Rồi, bạn có thể thông công với chúng tôi, chúng tôi rất muốn có bạn. “Tôi...”

208 Chúa kính yêu ôi, xin giúp đỡ mỗi chúng con giờ này để rà soát lại đời sống mình, xem thử chúng con đã ở trong Ngài chưa. Ngài đã yêu chúng con. Ngài bị đánh đập vì chúng con, mà chúng con lại tưởng Ngài bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ. Con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, để Ngài sẽ kêu gọi mỗi người. Chúa ôi, xin hãy phán với bầy của con, những người yêu mến của con, bạn bè của con. Xin nhậm lời, ngay giờ này, Chúa ôi, qua Danh Chúa Jêsus Christ.

209 Đừng để ai chờ đợi quá lâu, Chúa ôi. Thật gần kinh khủng. Mùa gặt thật chín vàng. Máy gặt đập vĩ đại của Đức Chúa Trời sẽ quét qua các vùng đất vào một trong những ngày này, rơm rạ sẽ bay khắp mọi nơi; nhưng Lúa mì sẽ được thu vào trong kho, được đem đi, vì trong Nó là Sự Sống. Xin nhậm lời, Chúa ôi, đáp ứng mỗi nhu cầu của từng người, mỗi lời cầu nguyện được bày tỏ ra trước Ngài.

210 Con cầu xin cho họ, Chúa ôi. Con cầu xin Ngài sẽ không để bất cứ ai ở đây bị hư mất, Chúa ôi. Họ—họ—họ bị đặt dưới khó khăn; họ—họ—họ lái xe hàng trăm dặm. Và bất cứ điều gì mà chúng con có nhu cầu, xin ban cho chúng con, Chúa ôi, bất cứ điều gì mà Chúa thấy tốt cho chúng con, Chúa ôi; không phải là tốt theo mắt chúng con, nhưng tốt theo mắt Ngài. Chúng con muốn chịu đựng như một trinh nữ trong trắng được uốn nắn, quở trách của

Đức Chúa Trời, để chúng con có thể được gột rửa sạch khỏi tội lỗi của mình. Con dâng lời cầu xin cho họ, Chúa ôi.

²¹¹ Con—con—con không biết cầu nguyện như thế nào. Chúng—chúng con đang hầu chuyện với Đức Chúa Trời Toàn Năng. Và nhân loại là gì, con người sẽ chết này có thể cầu nguyện kiểu gì đứng trước Đức Chúa Trời hằng sống? Nhưng, Chúa ôi, những từ phát âm sai của con, và—những tiếng danh từ và những đại từ đặt—đặt sai chỗ của—của con; nếu Ngài có thể lấy ra những mẫu tự ABC cho một cậu bé ngày nọ, và—và làm thành một câu, thì Ngài—Ngài có thể bỏ bớt những danh từ và đại từ của con và chỉ nhìn thấy những gì con tin, Chúa ôi.

Con tin Ngài. Con tin Lời này. Và con đang tin cho mỗi người ở đây. Và con—con đang mang họ đến với Bàn thờ đó, Chúa ôi, bởi đức tin, ở giữa chúng con và Đức Giê-hô-va Vĩ đại là Huyết Chúa Jêsus, Con Ngài. Và Huyết sẽ nói thay chúng con. Khi Chúa đánh Ngài trên đồi Sọ, Chúa đã phán, “Nói đi!” “Hãy nghe Người!” “Và Huyết,” Kinh Thánh dạy, “nói những điều vĩ đại hơn là huyết con chiên làm sinh lễ trong thời Cựu Ước, vì Huyết của Đấng Christ nói lên điều vĩ đại hơn huyết của A-bên; những điều lớn hơn.” Và xin hãy nói, Chúa ôi, sự cứu chuộc cho chúng con, khi chúng con gọi qua dòng Huyết.

²¹² Lạy Cha Vĩ đại của Sự Sống, trong đó có chúng con, Chúa ôi. Nếu chúng con—nếu chúng con phạm tội, xin lấy nó đi khỏi chúng con. Chúng con, chúng con không muốn là cách đó, Chúa ôi. Không phải ý định của chúng con làm thế.

Và chúng con nhận thức chúng con đang sống trong cách tối tăm, kinh khủng như vậy. Như chúng con đã nói lúc đầu, chúng con đang bước lên núi, đi qua những chỗ gồ ghề lởm chởm. Lối đi mờ tối, nhưng chúng con mang theo Sự Sáng. Xin cho chúng con thấy, từng bước, khi chúng con đi giờ này; cho tới khi con gặp, như *Tiến Trình Của Người Hành Hương*, cho đến lúc cuối cùng chúng con lên được đỉnh Đồi. Xin hướng dẫn chúng con, Ôi Đấng Chấn Chiên. Đức Giê-hô-va vĩ đại ôi, xin dẫn dắt chúng con bằng Thánh Linh Ngài.

²¹³ Và chúng con biết rằng chúng con thì cách xa một kiệt tác; nhưng chúng con được đẽo ra từ, Kiệt Tác chính cống, và trong

Ngài chúng con tin. Hãy mang chúng con đến với Ngài, Chúa ôi. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²¹⁴ Xin chữa lành tất cả những người đau ốm ở đây, Chúa ôi. “Chúng con tưởng Ngài đã bị đánh đập và làm cho khốn khổ. Nhưng Ngài đã vì tội lỗi chúng con mà bị vết.” Kiệt Tác của Đức Chúa Trời đã bị đánh đập. “Và Ngài bị thương tích vì sự tội lỗi của chúng con; bởi lần roi Ngài chịu chúng con được lành bệnh.” Xin chữa lành người đau, Chúa ôi, trong sự Hiện diện Thiêng liêng của Ngài giờ này, trong khi chúng con biết Ngài đang ở đây.

²¹⁵ Xin thanh tẩy linh hồn chúng con, tấm lòng chúng con, khỏi tất cả những tội lỗi xấu xa, hết thảy những ý nghĩ xấu, tất cả những phương tiện truyền thông xấu, mọi điều sai trật. Xin tẩy sạch chúng con. Và chúng con cầu xin, Cha ơi, để Ngài sẽ chữa lành bệnh tật chúng con, và để chúng con rời khỏi nơi đây ra về với cảm giác rằng chúng con là con cái được thánh hóa của Ngài. Và với Huyết ở trên chúng con, chúng con nói qua Huyết, là Lời. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con cầu xin nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

²¹⁶ Lạy Cha là Đức Chúa Trời, xin ở trên những khăn tay này, xức dầu cho chúng bằng Sự Hiện Diện của Ngài, Chúa ôi. Cầu xin Sự Hiện Diện của Ngài ở với họ bất cứ nơi họ đi. Bất cứ nơi nào họ đặt nó lên, trên thân thể người bệnh nào, xin cho người đó được chữa lành. Và bất cứ điều gì, nếu có một nhà nào ở đâu đó bị vỡ, xin hãy vá lành, lạy Chúa, Điêu Khắc Gia vĩ đại ôi. Xin nhậm lời chúng con, Chúa ôi.

²¹⁷ Xin hun đúc chúng con, và làm cho chúng con trở nên con trai con gái của Đức Chúa Trời. Chúng con tin Nàng Dâu đang được trau chuốt lần cuối cùng. Nó sẽ bị đập từ sự cấu tạo hoàn mỹ, với nhau, và rồi mùa gặt lớn sẽ là đây. Cho đến lúc đó, Chúa ôi, xin làm cho họ khỏe mạnh và hạnh phúc, để hầu việc Ngài. Nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi...(Bạn có thật sự yêu Ngài không?)

Vì Ngài trước đã yêu tôi

Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Ở trên...

218 Bây giờ anh chị em đã hiểu vì sao tôi quở trách anh chị em chứ? Không phải vì tôi yêu anh chị em...không phải vì tôi không yêu anh chị em. Tôi thật yêu mến anh chị em. Tôi muốn có một Kiệt tác cho Chủ. Tôi có thể phải xé ra một ít như thế này, nhưng tôi sẽ có một Kiệt tác, một ngày nào đó trong những ngày này, nếu tôi cứ giữ đúng Lời này. Đúng.

219 Vậy thì Chúa Jêsus phán, “Điều này sẽ khiến thiên hạ nhìn biết các người là môn đồ Ta, khi các người yêu mến nhau.” Chúng ta nên như thế trong sự yêu mến nhau!

Phước thay là sự ràng buộc đó
Lòng chúng ta trong tình yêu Đấng Christ;
Sự thông công của tâm trí
Thì giống như sự tuôn đổ từ Trên.

Chúng ta hãy nắm tay nhau.

Khi chúng ta cách xa,
Lòng chúng ta đón đau;
Nhưng chúng ta vẫn kết hiệp một lòng,
Và hi vọng gặp lại nhau.

Mang Danh Jêsus với anh,
Hỡi ai sống trong lao khổ và ưu sầu;
Danh ấy sẽ ban sự vui mừng và an ủi,
Danh này cứ mang trong mọi nơi.

Danh Quý báu, Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
Danh Quý báu, Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

Bây giờ nên nhớ, trong hành trình của anh chị em:

Mang Danh Jêsus với anh,
Như cái khiên che mọi bấy lưới;
Khi những cám dỗ đến chung quanh...(Anh
chị em phải làm gì lúc đó?)...-anh,
Cứ kêu Danh thánh ấy trong lời cầu nguyện.

Ô Danh Quý báu, Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;

Danh Quí báu, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.
 Từ giờ cho đến lúc chúng ta gặp nhau!
 Chúng ta hãy cúi đầu. Ô, tôi rất thích hát!
 Từ giờ cho đến lúc chúng ta gặp nhau ở chân
 Chúa Jêsus;
 Từ giờ cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Từ giờ
 cho đến lúc chúng ta gặp nhau!
 Chúa ở cùng anh!

KIỆT TÁC VIE64-0705

(The Masterpiece)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 5 tháng Bảy, năm 1964, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org